

WEAPON UNIVERSE

Online 7

Story : Sengjar

ภาพวาดจากจินตนาการ

200

เมืองไอเซียน

นอกเกม ในบ้านหลังหนึ่ง

“เป็นไงบ้าง ไอ้อ่อน” เสียงดังทักทายขึ้น ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาคมคายที่เพิ่งเดินลงบันไดมาแสดงสีหน้าไม่พอใจเล็กน้อยก่อนหันไปบ่นกับอีกฝ่าย ว่าไม่ได้มีน้ำเสียงโกรธเคือง เป็นเพียงการบ่นดัดพ้อเท่านั้น

“โอ้! แม่ ผมชื่ออ่อน เรียกอ่อนก็พอแล้ว แม่เรียกไอ้อ่อน ฟังดูไม่ดีเลย”

“แกนี่ อุตส่าห์ตั้งชื่อว่าอ่อน จะได้เป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนหน่อย แต่ที่ไหนได้ ดันเถียงคำไม่ตกปาก” แม่ของชายหนุ่มไวยเสียงดังพอควร สองมือเท้าเอวแสดงให้เห็นว่าไม่พอใจ

“แม่ครับ แบบนี้เขาไม่ได้เรียกว่าเถียง แค่บอกระบายๆ ว่าผมชื่ออ่อน

“ไม่ใช่ไอ้อ่อน มันคนละอารมณ์กัน” อ่อนพยายามอธิบายเหตุผลด้วยเสียงที่เบาลงอีก

“นั่นแหละ เขาเรียกว่าเถียง ไม่ทำตัวเหมือนน้องเสียบ้าง ายนั่นว่านอนสอนง่าย นี่ก็ตื่นแต่เช้าไปช่วยเปิดร้าน” แม่อ่อนยกน้องมาเปรียบเทียบ

“ก็ผมต้องเล่นเกมนี้ครับ อีกอย่าง พอตื่นมา ผมก็ช่วยทำงาน ทุกวันนี้ไม่ได้ไปเที่ยวเล่นที่ไหนแล้ว” อ่อนว่าอย่างน้อยใจเล็กน้อย

“เออ อ่อนก็อ่อน แล้วว่าไง เรื่องที่ให้ไปสับในเกม ได้เรื่องไปถึงไหน” แม่ของอ่อนถามถึงเรื่องสำคัญ รอคำตอบด้วยใบหน้าจริงจัง

อ่อนมองแม่อีกครั้ง เขารู้ว่าหลังตอบคำถาม แม่ก็จะกลับมาเรียกเขาแบบเดิมอยู่ดี ถึงอย่างนั้นเขาก็หยุดคิดรวบรวมข้อมูลก่อนจะตอบออกไป

“จากข้อมูลที่ถูกน้องผมหามา บวกกับข่าวที่ไปซื้อจากกลุ่มกิลด์นักสืบ ทำให้ค่อนข้างแน่นอนว่าผู้เล่น The One อาจจะรู้จักกับคนในกิลด์ราชินี ผมเลยเข้าไปตีสนิทกับคนในกิลด์นั้นแล้ว อีกไม่นานคงได้ข้อมูลเพิ่มเติม”

“อ่อนก็อย่าช้าแล้วกัน รู้ใช่ไหมว่ามันคือศัตรูที่ฆ่าพ่อแถม ยังดีว่าครั้งนั้นพวกเราไปเที่ยวเมืองจีนกันหมด ถึงได้รอดตาย แต่ก็ต้องหนีหัวซุกหัวซุน เปลี่ยนรูปร่างหน้าตาหลายอย่าง เราจะต้องหาตัวจริงของมันและแก้แค้นให้พ่อของแถมกับคนที่ตายไปให้ได้” แม่ของอ่อนย้ำเรื่องสำคัญให้ลูกชายฟัง สีหน้าเต็มไปด้วยความแค้นที่สะสมมาจนถึงตอนนี้

อ่อนมองแม่ที่มีแต่ความแค้นฝังแน่นในใจ ถ้าเป็นไปได้เขาก็อยากจบเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด เพื่อที่ว่าแม่จะได้ไปทำอย่างอื่นบ้าง

“ผมรู้ดีครับ ยังดีนะครับที่พอจะอาศัยช่องทางของพวกมียุทธิพลแอบกลับมาโดยที่ไม่มีใครรู้” อ่อนตอบและนึกถึงความทรงจำเมื่อตอนที่

กลับมาถึงประเทศนี้อีกครั้ง ตอนนั้นพวกเขาไม่เหลืออะไรเลย ทรัพย์สินเงินทองที่เคยมีหายไปหมด ทั้งประวัติทั้งชื่อเสียงต่างๆ ถูกลบไปจนหมดสิ้น ทุกวันนี้ศพของพ่อก็ยังคงหายสาบสูญ ที่จะพหามาได้มีเพียงไดอะรี่ของพ่อในช่องข้อมูลลับที่อยู่ในระบบคลีนสมอง ทำให้รู้ว่าพ่อของเขาได้ทำอะไรบางอย่างกับคนที่ชื่อ The One เท่านั้น แม่ของเขาซึ่งใช้ชีวิตอย่างสบายมาหลายปีต้องกลับมาลำบากแบบเดียวกับตอนก่อนที่จะได้แต่งงาน อาศัยข้าวของติดตัวในขณะนั้นเป็นเงินทุนตั้งตัวใหม่

“ู้ก็ดี ตอนแรกพวกเราเล่นเกมนี้เพราะจะยึดทุกอย่างในเกมและเอาเงินรางวัลมาใช้ตามลำตัว The One โชคดีจริงๆ ที่มันเล่นเกมนี้จะได้ไม่ต้องลำบากอีก ขอเพียงสืบทอดหัวใจและได้ที่อยู่จริงมา แม่ก็จะได้ส่งนักรบไปจัดการ” แม่ของอ่อนพูดถึงแผนการอีกครั้ง เงินที่หามาได้ทุกวันนี้ต้องแบ่งเก็บเพื่อใช้เป็นค่าจ้างนักรบที่ดีที่สุด ถึงจะต้องลำบากกว่าเดิมเป็นสองเท่า แต่ถ้าได้แก้แค้นคนที่ทำให้เธอต้องสูญเสียก็ถือว่าคุ้มค่า

“ครับ ผมจะสืบหาให้เร็วที่สุด นี่ผมอุทิศสำหรับลงทุนเข้าไปจับหัวหน้ากิลด์ราชีนีเลยนะครับ” อ่อนพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

“ดี ความหล่อเหลากับชื่อเสียงที่ลูกสะสมมา แม่มั่นใจว่าไม่มีผู้หญิงคนไหนปฏิเสธลูกของแม่ได้ แต่ถ้าจะให้ดี แม้ว่าพวกเราควรหาทางอื่นเตรียมเอาไว้ ลูกไปสั่งให้ลูกน้องในกิลด์ที่เจอกับความสูญเสียเหมือนพวกเรา จีบสมาชิกกิลด์ราชีนีระดับสูงทุกคน เอาให้พวกเธอหลงจนใจหัวไม่ขึ้นได้ยิ่งดี ผู้หญิงสวยๆ พวกนั้นพอเจอผู้ชายทำดีเข้าหน่อยก็หลงจนยอมทุกอย่างละ ที่นี้แหละพวกเราต้องได้ข้อมูลของ The One มาแน่ๆ” แม่ของอ่อนหัวเราะในลำคอพร้อมยิ้มเหี้ยม

“ครับ ผมจะไปสั่งพวกนั้นให้แล้วกัน” อ่อนรับคำเสร็จก็เดินเข้าครหาของกินรอให้ครบหนึ่งชั่วโมงเพื่อเข้าเกม

ภายในเกม

“ว้าย!”

เมื่อเข้าไปใกล้เมืองโอเซียนวันก็เก็บยาน ร่างของทุกคนจึงลอยอยู่กลางอากาศ วันควบคุมรองเท้าให้ทุกคนลงสู่พื้น จากนั้นคณะของวันก็ใช้วิธีเดินเข้ามาเพื่อไม่ให้ผิดสังเกต

“เฮ้อ! บอกก่อนนะ ถ้าครึ่งหน้าวันยังขับแบบนี้อีก ฟ่าไม่นั่งด้วยจริงๆ ละ แถมนี้ยังเก็บยานโดยไม่บอกอีก” อาลิเซ่นแบบงอนเล็กน้อยหลังจากเจอการซึ่งทำนรกมา

“โห! พี่อาลิเซ่ก็ ยังไงก็ไม่มีทางตกอยู่แล้วนา แบบนี้วัยรุ่นเซ็ง” อควอริส่นหลังได้ยินคำห้ามจากปากพี่สาว พวกเขาจะเปลี่ยนมาเรียกชื่อในเกมกันเพื่อความปลอดภัย

“ใช่ๆ มันแบบนี้หาไม่ได้อีกแล้ว แต่เก็บยานไปโดยไม่บอกแบบนี้ วัยรุ่นก็หัวใจวายได้นา ถึงจะรู้ว่าไม่เป็นไรก็เถอะ ยังไงครึ่งหน้าให้หนูขับบ้างนะคะ” เอชิจิกกัดเล็กน้อย เธอเองก็อยากลองขับดูบ้างเหมือนกัน

“พอเลย ถ้าพวกเขอยากขับจริงๆ เอาไว้ไปขับเล่นกันสองคน ถ้ามีครึ่งหน้าเดียวที่จะขับเองก็แล้วกัน” อวานี่สรุป เธอยอมไปเสียเวลาศึกษาคู่มือขับยานเล่มหนาดีกว่าต้องมาเจอการขับทำนรกแบบนี้อีกครั้ง

“ก็ได้ ครึ่งหน้าผมขับแบบปกติก็ได้ครับ แต่บอกไว้ก่อนว่าถ้ามีมอนสเตอร์บุกก็ต้องขับแบบพิเศษหน่อยนะ” วันไม่ยอมต่อล้อต่อเถียงเพราะแค่ความอยากสนุกของตัวเองคงไม่มีทางเถียงชนะแน่

เมื่อถึงเมืองโอเซียน วันก็ควบคุมให้รองเท้าพาทุกคนลอยข้ามกำแพงเมือง ลงมาที่ชอกติ๊กแห่งหนึ่ง จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นชุดแบบกรีกโบราณให้เข้ากับคนในเมือง ครึ่งนี้วันเป็นคนลงทุนซื้อชุดแฟชั่นแบบพิเศษที่สามารถเปลี่ยนรูปได้ตามที่ผู้สวมคิดซึ่งมีราคาแพงให้กับทุกคน

เนื่องจากเมืองนี้เป็นเมืองสไตล์กรีก-โรมัน บ้านเรือนจึงทำด้วยอิฐ

เรียงต่อกัน ในเมืองมีผู้คนสัญจรไปมา บ้างก็ใช้ม้าหรือรถม้าเป็นพาหนะ ผู้ชายบางคนก็ดูแข็งแรงก็ถอดเสื้ออวดกล้ามเนื้อกับเพศตรงข้าม ในแต่ละมุมมีการตั้งโต๊ะประลองในแบบต่างๆ ไม่ว่าจะชกมวย ใช้กระบอง หรือยิงธนู ดูๆ แล้วเมืองนี้คงเป็นเมืองแห่งการกีฬาและการต่อสู้เป็นแน่

“ดูคนนั้นสิ หุ่นสุดยอดทรมานใจสาวเลย”

“นั่นสิ ต้องบอกว่าเห็นแล้ว ใจจะลาย ใจจะลาย ละลาย” เอชิส ร้องเป็นทำนองสนุกสนาน

“ผู้หญิงชอบแบบนั้นหรือครับ” วันมองดูชายหนุ่มหล่อสไตร์กรีก ถอดเสื้อโชว์กล้ามเนื้อหน้าอกและหน้าท้องที่มีซิกซ์แพ็กสมบูรณ์

“พี่วันไม่ต้องคิดมาก แบบนั้นเขาเรียกว่าอาหารตา ส่วนพี่วันนะ อาหารใจ แต่ถ้าพี่วันจะพิชิตหุ่นให้ได้แบบนั้นพวกหนูก็ไม่ห้ามหรอกนะ” เอชิสหันมาตอบแล้วถือโอกาสยุไปด้วย

“กว่าจะได้ขนาดนั้น คงเสียเวลาอ่านหนังสือน่าดู เอาแค่เดินขึ้น ลงบันไดตอนเช้าน่าจะพอ นะครับ” วันตอบแบบไม่ใส่ใจ ขณะที่สอดส่าย สายตาสังเกตผู้คนโดยรอบ

“แบบนั้นมันจะได้แต่ซึกล้ำสิ พี่วันก็” สองแฝดบ่นก่อนจะหันไปคุยเรื่องหุ่นของนักสู้แต่ละคนกันต่อ

คณะของวันเดินสำรวจเมืองไปเรื่อยๆ พร้อมกับซื้อของทุกร้านที่เดินผ่าน ในมือของวันจึงเต็มไปด้วยขนมแปลกๆ นอกเหนือจากที่ซื้อเก็บแยกเอาไว้ ส่วนอวานีกับอาลิสั้นก็ซื้อเครื่องประดับที่ร้านข้างทางเป็นระยะ มีบางครั้งที่หันมาถามความเห็นของวันแต่ก็ได้คำตอบเหมือนเดิมทุกครั้งไป

“สวยครับ อยากซื้อก็ซื้อไปแล้วกัน แต่ถ้ามันไม่เพิ่มค่าสถานะ ผมว่าใส่หรือไม่ใส่มันก็เหมือนกันนั่นแหละครับ”

จากนั้นวันก็กินขนมในมือกับหันไปซื้อขนมอื่นๆ ต่อ

หลังจากที่เดินไปเรื่อยๆ ก็มาถึงโคลอสเทียมขนาดใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมือง และมีคนมุงอยู่เป็นจำนวนมากจึงพากันเดินเข้าไปถาม

“ขอโทษครับ ไม่ทราบว่ามีประกาศอะไรหรือครับ”

“ก็ประกาศหาผู้สมัครเป็นตัวแทนของเจ้าชายกับเจ้าหญิง เพื่อชิงตำแหน่งกษัตริย์คนใหม่ยังงั้นละ เรื่องนี้ประกาศไปทั่วเมืองมาร่วมเดือนแล้ว เจ้าไปอยู่ที่ไหนมาถึงได้ไม่รู้” ชาวบ้านที่วันถามตอบ

“ผมอาศัยอยู่นอกเมือง หาของป่าเป็นส่วนใหญ่นะครับ แล้วทำไมถึงไม่ให้คนเกิดก่อนเป็นกษัตริย์ไปล่ะครับ คือผมไม่ค่อยรู้ระเบียบการปกครองเท่าไร” วันออกตัวก่อนเพื่อป้องกันการผิดสังเกต

“เป็นพวกชนชั้นนอกเมือง มิน่า ถึงได้ไม่รู้เรื่องพวกนี้ กษัตริย์คนก่อนของเมืองนี้มีเจ้าชายเจ็ดคน เจ้าหญิงหนึ่งคน แต่เพราะเมื่อนี้ยกย่องคนเก่ง ดังนั้นคนที่จะปกครองเมืองนี้ได้จึงต้องเป็นคนเก่ง มีความสามารถ และมีลูกน้องที่แข็งแกร่งไม่แพ้ใคร พวกเจ้าชายเจ้าหญิงก็เลยต้องติดประกาศหาลูกน้องยังงั้นละ” ชาวบ้านอธิบาย

“แล้วถ้าชนะขึ้นมา แต่อีกฝ่ายไม่ยอม หรือคิดฆ่าคนชนะในภายหลังจะทำยังไงละ” เอชิสถามด้วยความสงสัย เพราะถ้าฆ่าคนที่เก่งที่สุดทิ้งได้ก็ถือว่าเก่งกว่าได้เหมือนกัน

“ไม่ได้หรอก เพราะทุกคนจะต้องทำสัญญากับเทพเจ้าไว้ก่อนลงแข่ง ถ้ามีใครผิดสัญญาก็จะถูกลงโทษ อีกอย่างคือเรื่องของศักดิ์ศรี ถ้าชาวเมืองมารู้ทีหลัง คนคนนั้นก็ไม่มีใครยอมรับหรอก” ชาวบ้านส่ายหัวกับความคิดแบบเด็กๆ ข้ายังไม่รู้ประเพณีวัฒนธรรมของเมืองเมืองนี้ที่มีมาอย่างยาวนานอีกด้วย

“งั้นพวกเราไปดูที่จัตุรัสสมัครกันไหม” อควอริสหันมาชวนแล้วเดินไปกับเอชิสทันที ทว่าก็ต้องหยุดอย่างรวดเร็วเมื่อรู้สึกถึงรังสีพิฆาตจากทางด้านหลัง ก่อนจะค่อยๆ หันมาช้าๆ

“พี่อยากเดินนำหรือคะ เชิญค่ะ” อควอริสยิ้มหน้าตายพร้อมกับผายมือให้ ลืมตัวไปครู่หนึ่งว่าจะต้องเรียกด้วยชื่อในเกม

“อย่าทำเสียเรื่องนะ พวกเราไม่ได้มาเล่น” อวานีดูเบาๆ จนแทบไม่ได้ยิน แต่สองแฝดก็พอเอาได้จากการขยับปาก

“เอน่า ผมก็อยากไปดูเหมือนกัน คิดว่าน่าจะเกี่ยวกับเคสของเมืองนี้ที่โผล่มาหลังจากที่เราลอบเข้าเมืองมานะครับ” วันเข้ามาใกล้เกลี้ยหลังจากคิดถึงประสบการณ์ปลดผนึกเมืองที่ผ่านมา การลอบเข้าเมืองของเขามักจะเกิดอืเวนค์อะไรบางอย่างเสมอ

“ถ้าวันว่าอย่างนั้นก็ลองดูก็ได้ แต่พวกเธออย่าทำอะไรตามใจตัวเองล่ะ” อวานีไม่วายเตือนล่วงหน้า เธอกลัวนิสัยที่ชอบทำอะไรไปตามใจอยากของน้องสาวทั้งสองคน

“อ้าว! อาลิเซ่เห็นลานประลองแล้วอยากลงแข่งหรือครับ” วันสังเกตเห็นอาลิเซ่ยืนก้ามมือมองโคลอสเซียมนี้ อาจเป็นเพราะเลียดนักสู้ที่เคยได้ลงแข่งขันอยู่เสมอ

“ก็อยากนะ มันดูท้าทายดี แต่งานสำคัญกว่า พี่ไม่อยากทำให้วันลำบากใจ” อาลิเซ่คลายมือแล้วหันมายิ้มตอบ สำหรับวันแล้ว นี่น่าจะเป็นส่วนที่ดีที่สุดของฟ้า ถึงไม่บอกรัก ไม่เอาใจจนเหมือนจะไม่แคร์ แต่ก็สังเกตและเอาใจใส่ตามแบบฉบับตัวเองเสมอ

วันยิ้มตอบอย่างสดใสตามปกติ แล้วพูดตามที่คิดว่า

“ไม่ต้องห่วงหรือครับ ผมว่างานนี้พวกเราได้ออกแรงกันแน่ครับ ตอนนีเราไปดูการรับสมัครกันก่อนดีกว่า ผมว่าจะไปสมัครเหมือนกัน ปัญหาคือต้องดูว่าจะลงทะเบียนเป็นนักสู้ของเจ้าชายหรือเจ้าหญิงคนไหนดีเท่านั้นครับ” เมื่อวันพูดเสร็จก็เดินเข้าไปในโคลอสเซียม

“นี่ เอชิส พี่วันเขาจำเป็นต้องกังวลเรื่องจะลงทะเบียนกับใครด้วยหรือ” อควอริสซุบซิบขำขันหุเอชิส

“นั่นสิ ระดับพี่วัน ต่อให้ตั้งทีมลงแข่งเอง ก็ไม่ต้องเสียเวลานั้น
ว่าใครชนะแล้ว เอาเข้าจริง พี่วันยึดเมืองแล้วตั้งตัวแทนสักคนก็จบ”
เอชิสเห็นด้วย

“เพราะแบบนี้พี่ถึงไม่ให้พวกเธอนำหน้าไง ชื่อใจคนด้วยกำลัง
อย่างเดียว มันอยู่ได้ไม่นานหรอก อีกอย่างถ้าทำอย่างนั้น ไม่คิดหรือว่า
พอวันไม่อยู่ ก็อาจจะมีการแย่งชิงกันเองก็ได้” อวานีสอน

เอชิสปิดปากส่งสัญญาณทางสายตาไปให้แฝดของตนประมาณ
ว่า คุยกันเบาๆ ยังจะได้ยินอีก

วันมองสภาพด้านในของโคลอสเซียม ที่มีลักษณะคล้ายสนาม
กีฬาในปัจจุบันเพียงแต่กว้างกว่าและที่นั่งด้วยหินทั้งหมด ตรงกลาง
นั้นมีผู้ชายรูปร่างกำยำดูแข็งแรงต่อแถวยาวเจ็ดแถว แต่อีกโตะหนึ่งกลับ
ไม่มีใครไปต่อเลย วันยืนพิจารณาอยู่ไม่นานจึงเดินไปทางโตะที่ว่างอยู่
ทันที เขาสอบถามเจ้าหน้าที่ที่สวมผ้าคลุมหน้าและนั่งอยู่หนึ่งๆ

“ผมมาสมัครแข่งครับ”

เจ้าหน้าที่เงยหน้ามองกลุ่มคนตรงหน้าเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า

“พวกท่านคิดว่าการแข่งขันเป็นเรื่องเล่นๆ หรือ ไม่ใช่ว่าใครก็เข้า
แข่งได้ง่ายๆ นะ ต้องมีฝีมือ พละกำลัง การที่กลุ่มหญิงสาวรวมถึงหนุ่ม
น้อยท่าทางอ่อนแออย่างพวกท่านคิดจะเข้าแข่ง ไม่คิดว่าเป็นการดูถูก
การแข่งขันอันทรงเกียรติมากเกินไปรี”

“ผมแค่อยากสมัครลงแข่งเท่านั้น”

“เราขอถามตรงๆ ทำไมพวกท่านถึงได้มาสมัครกับโตะตัวนี้ ถ้าคิด
ว่าตัวเองฝีมือต่ำ ไม่สามารถแข่งกับคนอื่นได้จึงเลือกมาที่นี่ ทางเราก็ต้อง
ขอปฏิเสธเพราะเราไม่ต้องการคนอ่อนแอ การแพ้โดยไม่มีคนสมัครยังดี
กว่าไปขายหน้าในการแข่งขัน”

เจ้าหน้าที่ถามอย่างจริงจัง

“เปล่าครับ ผมชี้เกียจต่อแถวแล้วเห็นแถวนี้ว่างดีนะคะ” วันตอบไปตามตรง ขึ้นไปต่อแถวอื่น พรุ่งนี้ก็ยังคงไม่ได้สมัครละมัง

“หา! เจ้าคิดจะก่อกรวนรึไง!” เจ้าหน้าที่พูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจที่คนตรงหน้าพูดเหมือนการแข่งขันนี้ไม่สำคัญ

“ก่อกรวนยังงัยหรือครับ ก็ที่นี่เป็นโตะรับสมัคร ผมก็มาสมัครก่อกรวนตรงไหนกัน” วันขมวดคิ้วสงสัย

“คิกๆ ว่าแล้ว ปกติถ้าคิวยาว พี่วันก็คอยเสียดลอดแหละ”

“ใช่ จำได้เลยว่าพี่วันเคยบอกว่าถ้าจำเป็นจริงๆ และหาวิธีเสียดไม่ได้ ก็ถึงจะยอมต่อ แต่ยังงัยก็คงอ่านหนังสือรอไปด้วยแน่ๆ” สองแฝดซุบซิบกันข้างหลังอวานีเพื่อความปลอดภัย

“ไม่ได้ก่อกรวนนั้นหรือ เจ้าน่าจะรู้ว่างานนี้จัดขึ้นเพื่อหาตัวกษัตริย์คนต่อไป แต่ละคนจึงไปสมัครกับเจ้าชายที่ตนต้องการให้เป็นกษัตริย์ในอนาคต แล้วพวกเจ้ารู้ไหมว่าโตะนี้เป็นโตะของใคร” เจ้าหน้าที่พยายามอธิบายอย่างใจเย็น

“ไม่ทราบครับ มันมีปัญหาอะไรหรือครับ” วันถามกลับ เขาพยายามมองหาป้ายหรือคำอธิบายแต่ก็หาไม่เจอ

“ก็เพราะโตะนี้เป็นโตะของ ‘เจ้าหญิงอารีน่า’ ซึ่งเป็นเจ้าหญิงเพียงคนเดียว ไม่มีใครอยากจะถูกปกครองโดยผู้หญิงอยู่แล้ว โตะนี้จึงไม่มีใครมาต่อแถวสมัครยังงัยละ ว่าไงจะสมัครอีกไหม” เจ้าหน้าที่อธิบายต่อ

“สมัครสิครับ ถ้ามีความสามารถจริง เป็นผู้หญิงก็สามารถปกครองคนได้ ผมบอกแล้วไงว่าผมชี้เกียจต่อแถวอื่น กลุ่มผมมีกันห้าคน ไม่ทราบว่าจะแข่งได้กี่คน ผมจะได้ทราบว่าต้องคิดใคร่อกบ้าง” วันถาม

“ทีมหนึ่งมีสมาชิกสูงสุดได้แค่สี่สิบคน หนึ่งคนสามารถลงแข่งได้มากกว่าหนึ่งรายการ ทีมที่มีคะแนนรวมสูงที่สุดจะได้เป็นกษัตริย์คนต่อไป” เจ้าหน้าที่ชี้แจง น้ำเสียงเริ่มอ่อนลง ทว่าสายต่ายังจ้องวันเขม็ง

“งั้นพวกผมสมัครพร้อมกันทั้งห้าคนครับ แต่ถ้ามีคนมาสมัครเพิ่มจนต้องคัดออกก็บอกได้นะครับ” วันออกตัวไว้มาก่อน ถึงพวกเขาจะมาสมัครก่อน แต่ถ้ามีคนอื่นอยากเข้าร่วมก็ควรสละที่ให้

เจ้าหน้าที่เขียนชื่อของแต่ละคนลงในสมุด และให้เซ็นชื่อยินยอมว่าถ้าเกิดตายในระหว่างการแข่งขันจะไม่มี การเรียกร้องอะไรทั้งสิ้น

“พวกท่านตามเข้ามา” เจ้าหน้าที่ลุกขึ้นยืนเมื่อการสมัครเสร็จสิ้นลง

“ไม่รอรับสมัครต่อหรือครับ” วันถามเพราะในรายชื่อมีแค่ชื่อของพวกเขาห้าคนเท่านั้น

“ไม่มีใครมาสมัครหรอก ความจริงแล้วข้าตั้งใจว่าถ้าเพียงเมื่อไหร่ก็จะกลับ” เจ้าหน้าที่ตอบตามตรง เพราะรู้จักความไม่เท่าเทียมกันของผู้ชายกับผู้หญิงของคนในเมืองนี้ดี

คณะของวันเดินตามเจ้าหน้าที่ไปยังปราสาท โดยอ้อมไปทางด้านหลังจนกระทั่งถึงตำหนักหลังหนึ่ง เมื่อถึงห้องรับรอง เจ้าหน้าที่ก็หันกลับมาถอดผ้าคลุมหน้าพร้อมกับพูดด้วยเสียงที่ไม่เหมือนเดิม

“เราขอขอบคุณพวกท่านที่ช่วยให้เราไม่เสียหน้าว่าไม่มีใครยินดีเข้าร่วมกับเรา เราขอแนะนำตัวเองอย่างเป็นทางการ เราคือเจ้าหญิงอาธรีนา เจ้าหญิงคนเล็กของเมืองนี้”

ณ ห้อง GM

“อะไรวะ! ปาหายไปเป็นแถบ ผู้เล่นในเมืองตายเกือบหมด แคมบ้านเรือนเสียหายอย่างหนัก มันเกิดบ้าอะไรกันขึ้นเนี่ย!” เสียงโวยวายดังใส่จอมอนิเตอร์ที่อยู่ข้างหน้า

“ใจเย็นๆ อเร็กซ์ เห็นไหมว่า GM นิกเขาตกใจหมดแล้ว” รองเซนต์บไหล่เพื่อนเบาๆ

“โห! จะใจเย็นได้ไง เพิ่งซ่อมเกาะเริ่มต้นเสร็จ แคมผู้เล่นพิเศษ

ก็ไม่เข้าเกม สบายใจได้ไม่ทันข้ามวันก็เกิดเรื่องอีก นายจะให้ฉันใจเย็นได้อีกเหรอ ว่าไง GM นิก ทำไมถึงเพิ่งมารายงาน” รองอเร็กซ์หันไปบ่นใส่ GM นิกต่อ

“เอ่อคือ ผมแจ้งแล้วนะครับ แต่ตอนนั้นพี่บอกว่ากำลังจับตาผู้เล่นพิเศษอยู่ ยังไม่ว่าง พอมันกลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมา ผมเลยต้องกดปุ่มแจ้งฉุกเฉินแทน” GM นิกพยายามอธิบาย

รองอเร็กซ์นิกขึ้นได้ว่าตนพูดไปอย่างนั้นจริงๆ จึงได้กล่าวขอโทษ

“จ้ะพี่ขอโทษแล้วกัน จำไว้ว่าคราวหลังถ้าคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ก็กดปุ่มฉุกเฉินเลยก็ได้ แล้วก็อย่าลืมหักหัวผู้เล่นพวกนี้เอาไว้นะ ผมมีรางวัลส่งให้ว่ามันจะไม่จบแค่นี้ ไม่แน่อาจจะพอๆ กับผู้เล่นคนพิเศษก็ได้”

“ครับ จ้ะผมกลับไปทำหน้าที่ตามปกติก่อนแล้วกันครับ” GM นิกโค้งให้หนึ่งครั้งก่อนจะตัดการสื่อสารไป

“อเร็กซ์ นายกังวลมากไปหรือเปล่า ผมว่าพอพวกนี้ไปทวีปหลักก็คงโดนผู้เล่นรุมกระต๊อบเองแหละ ยังไงก็มีคนจำหน้าตาได้ไม่น้อย” รองเซนว่าเพราะถ้ามีแต่จับตาผู้เล่นกันทุกวัน ก็ไม่ต้องทำงานอย่างอื่นกันพอดี

“ไม่รู้สิ ผมมีรางวัลส่งให้ว่าคนพวกนี้น่าจะเกี่ยวข้องกับผู้เล่นพิเศษอย่างบอกไม่ถูก” รองอเร็กซ์พูดจบก็หันไปมองภาพของเกาะเริ่มต้นในจอมอนิเตอร์ที่แทบจะดูไม่ได้ ป่าทั้งสี่ด้านถูกมอนสเตอร์เหี้ยมราบเป็นแถบ ตัวเมืองเสียหายอย่างหนักจากการต่อสู้กันระหว่างผู้เล่นกับมอนสเตอร์ ถึงจะไม่เสียหายเท่ากับตอนผู้เล่นคนพิเศษทำก็ตาม แต่ก็น่าจะใช้เวลาไม่นาน และการต้องมานั่งทำงานเดิมๆ ซ้ำซากนี่ก็ไม่ไหวเหมือนกัน สุดท้ายจึงได้แต่บ่นออกมาว่า

“ตรูว่าแล้ว ทำไมตาขวาถึงได้กระตุกเอานะ แบบนี้”

201

กฎการประลอง

ตำนานหลังปราสาทเมืองโอเซียน

‘เราคือเจ้าหญิงอาธีน่า เจ้าหญิงคนเล็กของเมืองนี้’

วันทบทวนสิ่งที่ได้ยินในหัวอีกครั้ง พลางพิจารณาหญิงสาวตรงหน้า ใบหน้าเรียวรูปไข่ ผมสีบลอนด์อ่อนเป็นลอน รูปร่างสมส่วนมีกล้ามเนื้อแสดงว่าคงมีการดูแลและออกกำลังกายเป็นประจำ สูงประมาณ 172 เซนติเมตร ดวงตาสีทองกลมโตนิ่งเรียบดูตั้งแต่เป็นประกาย ดูเป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง ด้วยสัญชาตญาณและประสบการณ์ที่ผ่าน มา วันจึงถอยไปด้านหลังเล็กน้อย ทำให้อวสานกับอาลิเซียอยู่หน้าเขาแทน

“เอ่อ...ผมให้ทั้งสองคนเป็นฝ่ายเจรจาแทนแล้วกันครับ ผู้หญิงเหมือนกัน น่าจะเข้าใจกันมากกว่า” วันโยนหน้าที่ให้ทันที หลังจากนั้นก็ถึงพวกเจ้าหญิงที่เคยเจอมาซึ่งมักสร้างความปวดหัวให้เขาเสมอ ทางที่ดี

ควรอยู่ห่างไว้ว่าจะปลอดภัยกว่า

เจ้าหญิงอาธิน่าพิจารณาเด็กหนุ่มรูปร่างผอมบางตรงหน้า หน้าตานั่นพอใช้ได้ ถึงในตอนแรกจะทำตัวเหมือนเป็นผู้นำกลุ่ม แต่จากท่าทีเมื่อครู่ทำให้เธอประเมินว่าคนคนนี้เป็นเพียงตัวแทนของกลุ่มเท่านั้น เวลาต่อสู้อย่างให้พวกผู้หญิงท่าทางทะมัดทะแมงออกหน้าแทน ซึ่งแบบนั้นก็สบายใจดีเหมือนกัน ถ้ามีสักคนที่สามารถเอาชนะได้ก็คงตอกหน้าพวกพี่ๆ ที่ชอบดูถูกผู้หญิงได้ดี จะรู้เสียที่ว่าผู้หญิงหาได้ด้อยกว่าผู้ชายไม่

“ฉันขอเป็นตัวแทนของทุกคนทักทายเจ้าหญิงอีกครั้ง ท่านคงทราบชื่อของพวกเราจากตอนลงทะเลเรียบร้อยแล้ว พวกเราเป็นคนต่างถิ่นจึงไม่รู้ประวัติหรือเรื่องราวของเมืองนี้ ดังนั้นจึงอยากให้ท่านช่วยชี้แจงถึงสถานการณ์ในตอนนี้อย่างจะได้หรือไม่” อวานีแปลกใจเล็กน้อยที่จู่ๆ วันก็โยนเรื่องมาให้เธออย่างกะทันหันแบบนี้ จึงได้แต่เอ่ยทักทายพร้อมตั้งคำถามพินิจๆ ไปก่อน

เมื่อเจ้าหญิงได้ยินอย่างนั้นก็ทำให้พอเข้าใจได้ว่าทำไมคนพวกนี้ถึงได้มาเข้าร่วมกับเธอ จากนั้นจึงเริ่มเล่าเหตุการณ์อย่างคร่าวๆ

เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นจากกษัตริย์ซึ่งถือกำเนิดจากนักรบที่เก่งกาจที่สุด และได้รับพรจากเทพเจ้าทำให้ลูกหลานแต่ละคนมีพลังพิเศษแตกต่างกันไป เมื่อเวลาผ่านไป พลังนั้นก็ได้กระจายไปยังชาวเมืองคนอื่นๆ แต่เจ้าชายกับเจ้าหญิงที่เป็นสายเลือดโดยตรงจะมีพลังพิเศษนี้มากที่สุด

เช่นเจ้าชายชาลัคที่สามารถปล่อยไฟออกจากร่าง หรือเจ้าชายฟาฮาที่เดินทางได้รวดเร็วดุจสายลม เป็นต้น ส่วนเจ้าหญิงอาธิน่านั้นมีพลังป้องกันระดับสูง แทบไม่มีใครสามารถฝ่าบาร์เรียร์ของเธอเข้ามาได้เลย

ดังนั้นเพื่อให้สายเลือดที่มีพลังในระดับสูงดำเนินต่อไป จึงได้มีการ

จัดการประลองขึ้นโดยไม่คำนึงว่าใครจะเกิดก่อน ส่วนเรื่องการรับสมัครลูกน้องนั้นก็เพื่อแสดงให้เห็นความสามารถในการปกครองคนและวิธีฝึกทหารเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะ

“เอาละ ตอนนี้พวกท่านก็ได้ทราบเรื่องราวทั้งหมดแล้ว ถึงท่านจะเป็นคนกลุ่มเดียวที่มาสมัคร แต่ถ้าไร้ความสามารถ ข้าก็ไม่ยอมรับเช่นกัน”

“แล้วเจ้าหญิงจะทดสอบยังไงคะ” อาลิเซถาม

“พวกท่านส่งใครสักคนมาสู้กับเรา ขอเป็นคนที่ยิ่งที่สุด เราจะได้ประเมินกำลังของพวกท่านดู” เจ้าหญิงอาลิน่าตอบ เธอคิดว่าน่าจะเป็นหญิงสาวที่ใช้ชื่อว่าอาลิเซ เพราะดูปราดเปรียวทะมัดทะแมง คงมีประสบการณ์ต่อสู้กับคนอื่นมาไม่น้อย แต่แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อหญิงสาวทั้งหมดหันไปมองเด็กหนุ่มที่ดูอ่อนแอที่สุดแทน

วันรับสายหน้าทำสายตาปฏิเสธอย่างรวดเร็ว เพราะหนึ่งคือเขาไม่ค่อยอยากสู้กับใคร สองคืออีกฝ่ายเป็นเจ้าหญิง จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ดูแล้วน่าจะเกิดปัญหาได้

“แต่เจ้าหญิงบอกว่าขอคนเก่งที่สุด ก็ต้องเป็นฟิวันสิคะ น่าจะที่สุดในโลกแล้วด้วย” อควอริสแย้ง

“ใช่ ถ้าเป็นในโลกนี้ ฝีมือพวกเรายังไม่ได้ครึ่งหนึ่งของฟิวันด้วยซ้ำ” เอชิสว่า ถึงจะมีทักษะการต่อสู้ แต่ในเกมนั้นจะคิดความเก่งกันตามระดับพลังของผู้เล่น ที่สำคัญฟิวันยังมีทักษะการหาวิธีชนะที่เหนือล้ำยิ่งกว่าใครอีกด้วย

เสียงย้ำถึงความเก่งเหนือใครในโลก ทำให้เจ้าหญิงอาลิน่าเริ่มให้ความสำคัญกับเด็กหนุ่มตรงหน้ามากขึ้น บางทีเขาอาจจะสามารถขอนพลังเอาไว้จนไม่สามารถล้มผัสได้ หรือไม่อย่างนั้น คนพวกนี้ก็แค่ยกยอปอปั้นกันจนเกินเหตุเท่านั้น

“อาลิเซ่ไปสู้แล้วกันครับ ถ้าสู้แบบประชิดตัว ทักษะของอาลิเซ่ น่าจะสูงที่สุด” วันสรุปเพราะอาลิเซ่สามารถพลิกแพลงและรับมือศัตรูได้ ทุกสถานการณ์ จึงเหมาะกับคู่ต่อสู้ที่ยังไม่รู้จักฝีมือ ต่างจากเขาที่ต้องรู้ความสามารถก่อนจึงจะเริ่มหาวิธีสู้

“ก็ได้ค่ะ” อาลิเซ่เดินออกไปอย่างมั่นใจ ทุกย่างก้าวของเธอไม่มี จุดอ่อนให้ถูกขยี้จนหวั่นไหวได้เลย สายตานั้นสงบนิ่งจนยากจะคาดเดาว่า จะโจมตีแบบไหน แสดงให้เห็นถึงการฝึกฝนตัวเองที่ยาวนาน

เจ้าหญิงอาลีน่ามองอย่างพอใจและรู้ได้ว่าหญิงสาวตรงหน้ามีฝีมือ ไม่ธรรมดาแน่

“ที่นี่ไม่เหมาะที่จะสู้กัน พวกเราไปสู้กันที่ลานกว้างด้านในดีกว่า” เจ้าหญิงยกมือขัด ก่อนจะเดินนำทุกคนไป

ระหว่างนั้นวันก็สำรวจพบว่าตำแหน่งนี้ค่อนข้างเก่า อีฐบบาง ก้อนผุพัง ดูท่าทางจะไม่ได้รับการบูรณะที่ดีพอ และเรื่องที่เจ้าหญิงบอก เกี่ยวกับการไม่ยอมรับผู้หญิงเป็นผู้นำก็น่าจะเป็นเรื่องจริง ทั้งๆ ที่โลกจริง ในปัจจุบันได้ยอมรับเรื่องความเท่าเทียมกันมานานแล้ว ปัจจุบันนี้ทุก อย่างวัดกันที่ความสามารถ ไม่เกี่ยวว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิง

เจ้าหญิงเปิดประตูที่มีลวดลายเป็นดาบสองเล่มไขว้กันออก และ เดินนำไปยังลานกว้างด้านใน รอบๆ นั้นมีอาวุธพื้นฐานหลายชนิดวาง เรียงอยู่ แต่ในจำนวนนั้นกลับไม่มีปืนอยู่ น่าจะเป็นเพราะอารยธรรมของ เมืองนี้ยังไม่ก้าวหน้าจนถึงขั้นมีปืนใช้ หรือถ้าจะมีก็น่าจะเป็นแค่ปืนใหญ่ ซึ่งไม่น่าจะมาอยู่ในที่แบบนี้ อีกด้านหนึ่งมีหุ่นไม้กับเป้าธนูวางอยู่ ของ ทุกชิ้นมีสภาพการใช้งานที่หนักหน่วง แสดงให้เห็นว่าเจ้าหญิงได้ฝึกฝน จนเชี่ยวชาญอาวุธหลากหลายชนิด

“บุกเข้ามาได้ตามสบาย เราจะใช้มือเปล่าสู้เท่านั้น ถ้าใครทำให้อีกฝ่ายต่อสู้ไม่ได้ก่อนถือเป็นผู้ชนะ หรือถ้าสู้กันจนหาผู้ชนะไม่ได้ภายใน

หนึ่งชั่วโมง ข้าก็ยอมรับความสามารถเช่นเดียวกัน”

เจ้าหญิงก้าวเท้าขวาดอยหลังไปครึ่งก้าว ย่อเข้าซ้ายลงเล็กน้อย มือซ้ายยกขึ้นมาระดับอกหันฝ่ามือไปด้านหน้าซึ่งเป็นท่าตั้งรับเฉพาะตัวของเธอ

อาลิเซเดินเข้าไปอย่างมั่นคงและดูเชิงข้าสำหรับคนที่มองจากข้างนอก แต่เจ้าหญิงนั้นกลับเห็นการเคลื่อนไหวที่รวดเร็วไม่สูญเปล่า ทั้งยังไม่ยอมเผยช่องโหว่ให้ฉกฉวย จึงได้แต่ตั้งรับรอสวนกลับอยู่อย่างนั้น

กล้ำเนื้อแขนขวาของอาลิเซกระตุกเล็กน้อยและพริบตาห่มัดขวาก็พุ่งเข้าใส่ ทว่าหาเหนือไปกว่าการคาดเดาของเจ้าหญิงไม่ เธอเคลื่อนไหวมือซ้ายรับอย่างแม่นยำ หมัดของอาลิเซหยุดนิ่งทันทีไม่ขยับแม้แต่มิลลิเมตรเดียว

อาลิเซแปลกใจเล็กน้อยเพราะเธอทุ่มพลังโจมตีไปเต็มที่ แต่อีกฝ่ายกลับไม่สะเทือนสักนิดแถมดูเหมือนจะไม่วู้สึกอะไรด้วย แต่เมื่อนึกถึงความสามารถสายป้องกันที่เจ้าหญิงเคยบอกก็เริ่มเข้าใจ ดูท่าทางเจ้าหญิงคงรวมพลังป้องกันไว้ที่จุดจุดเดียวจึงสามารถป้องกันเอาไว้ได้

‘กันหนึ่งหมัดได้ จันท้าเร็วจนป้องกันไม่ทันละ’

อาลิเซชักซ้ายขวาต่อเนื่อง แต่เจ้าหญิงกลับใช้มือซ้ายเพียงมือเดียวรับการโจมตีทั้งหมด ถ้าดูจากภายนอกคงเหมือนเธอเหนือกว่า แต่ในใจของเจ้าหญิงนั้นรู้ดีว่าหญิงสาวตรงหน้ามีฝีมือเกินกว่าที่เธอคิดไว้ การโจมตีอย่างรวดเร็วนี้ทำให้เธอไม่สามารถถ่วงพลังกลับไปมาได้ทัน จึงจำเป็นต้องใช้มือซ้ายรับการโจมตีเท่านั้น ถ้าผลเสียสมาธิเพียงนิดเดียว ก็คงจะถูกโจมตีอย่างหนักแน่

อาลิเซเห็นเจ้าหญิงสามารถรับการโจมตีได้ ก็ไม่ได้ร้อนใจแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามเสียเป็นฝ่ายบุกย่อมได้เปรียบกว่า ขอเพียงเจ้าหญิงพลาดเพียงครั้งเดียวก็คงทำให้บาดเจ็บได้ไม่น้อย ถึงอย่างนั้นอาลิเซก็ไม่

ได้มองข้ามมือขวาของเจ้าหญิงเช่นกัน ถ้าเธอพลาดขึ้นมาเมื่อไหร่อาจจะถูกสวนกลับก็เป็นได้

ไม่นาน อาลิเซก็ผ่นแรงโจมตีแล้วเร่งความเร็วขึ้นจนเจ้าหญิงเริ่มตั้งรับไม่ทัน ในระหว่างนั้นก็ใช้เข้าโจมตีใส่ท้อง เจ้าหญิงจึงใช้มือขวารับ แต่ก็ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ความเจ็บปวดเพียงชั่วคราวที่เธอไม่เคยเจอมาก่อนทำให้การตั้งรับหยุดชะงักลง อาลิเซจึงอาศัยจังหวะนั้น ย่อขาลง บิดแขนเล็กน้อยแล้วชักใส่หน้าท้องของเจ้าหญิงเต็มแรง

เจ้าหญิงเห็นหมัดที่พุ่งมาก็รู้ว่าเธอตั้งรับไม่ทันแน่ จึงดึงพลังป้องกันจากมือซ้ายไปยังหน้าท้องให้ได้มากที่สุดและเตรียมรับความเจ็บปวด แต่หมัดนั้นกลับหยุดก่อนถึงเป้าหมายเพียงหนึ่งเซนติเมตร เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นสีหน้าเจ็บปวดของอาลิเซที่เป็นคนฝึกหยุดหมัดนี้ด้วยตัวเอง

“ทำไม...” เจ้าหญิงถามด้วยความสงสัยเพราะถ้าชกโดน เธอก็จะเป็นฝ่ายแพ้และอาลิเซก็จะได้รับการยอมรับ แต่กลับฝึกหยุดและเป็นฝ่ายรับความเจ็บปวดแทนเสียอย่างนั้น

“พวกเราไม่ได้เป็นศัตรูกัน ดังนั้นขอเพียงรู้แพ้ชนะก็พอ อีกอย่าง ถ้าทำร้ายหัวหน้าจนไม่สามารถต่อสู้ได้แล้วพวกเราก็มีหน้าไปแข่งกับคนอื่นได้ยังไง” อาลิเซตอบ

“แต่เธอบาดเจ็บ” เจ้าหญิงอาธึน่าถามด้วยความเป็นห่วง

“กินยานี้ก็ได้นะครับ อาการแค่นี้รับรองว่าหายทันที” วันรับเสนอยาให้คนละเม็ดด้วยความเป็นห่วง

“อย่าค่ะ”

อาลิเซเตือนเจ้าหญิงอาธึน่าที่กำลังจะหยิบยา ทำให้เจ้าหญิงที่ตั้งใจจะตรวจสอบยาต้องชะงักมือ แล้วหันมาถามด้วยความสงสัย

“ไม่ทราบว่ามีอะไรหรือคะ”

“คือ...บาดเจ็บแค่นี้ไม่ต้องกินยาให้สิ้นเปลืองหรอก ฉันรักษาได้”

อาลิเซพยายามเลี้ย้อยไม่ตอบ เธอใช้สกลิลของอาชีฟพรีส์ตรักษาอาการบาดเจ็บที่ แสงสีขาวจากสกลิลปกคลุมร่างของทั้งสองคน ไม่นานนักเจ้าหญิงก็รู้สึกว่าการบาดเจ็บที่แขนได้หายเป็นปกติทั้งจึงเอ่ยออกมา

“ไม่น่าเชื่อว่าคนที่ฝีมือสูงขนาดนี้ ยังได้รับพรแห่งการรักษาจากเทพเจ้าอีกด้วย ดูท่าทางคนอื่นๆ ก็คงได้รับพรมาเหมือนกันเป็นแน่ โดยเฉพาะท่าน The One ที่ทุกคนบอกว่าเก่งที่สุด ท่านคงได้รับพรอันยิ่งใหญ่กว่าใคร ข้าคงไร้ประสบการณ์จริงๆ ถึงได้มองไม่ออกแบบนี้”

ถึงจะได้รับคำชม แต่ทุกคนก็คิดในใจเจี๊ยบๆ เหมือนกันว่าเป็นเพียงแค่สกลิลในเกมเท่านั้น หลังจากนั้นก็เริ่มถามถึงกติกาการแข่งขัน ได้ความว่าแต่ละทีมจะมีสมาชิกได้เพียงยี่สิบคนเท่านั้น และเพราะการต่อสู้ในแต่ละเกมจะเป็นแบบสุ่ม ทุกทีมจึงต้องพยายามคัดเอาคนที่มีความสามารถรอบด้านให้ได้มากที่สุด สำหรับกลุ่มวันที่ถึงจะมีตัวเลือกน้อยแต่ก็สามารถลงแข่งได้ทุกประเภท ดังนั้นจึงต้องไปลุ้นว่าจะเจอคู่แข่งแบบไหนมากกว่า

ในการแข่งขันนั้น อนุญาตให้ใช้ความสามารถได้อย่างเต็มที่ แต่จะต้องอยู่ในกฎของการแข่งขันนั้นๆ ดังนั้นถ้าเป็นการแข่งขันด้วยการต่อสู้มือเปล่า ผู้เข้าแข่งขันที่มีความสามารถในการเสริมพลังให้อาวุธก็อาจจะไม่มีทางชนะได้เลย

วันสอบถามเกี่ยวกับความสามารถของเจ้าหญิงเพื่อใช้วางแผน เขาคิดว่าถ้าอยากให้เจ้าหญิงได้รับการยอมรับมากที่สุดและกลายเป็นกษัตริย์คนต่อไป พวกเขาจะต้องเอาชนะให้ได้ทุกการแข่งขัน แล้วพวกเขา ก็จะเปิดเมืองได้ง่ายขึ้น ต่างกับเจ้าหญิงที่ต้องการเพียงแค่ชัยชนะสักครั้งสองครั้งเพื่อกู้ศักดิ์ศรีของผู้หญิงเท่านั้น ดังนั้นเมื่อเจ้าหญิงได้ยินความคิดที่จะเอาชนะอย่างเด็ดขาดของวันก็ตกใจ ทั้งที่มีคนจำนวนเพียงเท่านี้ และยังไม่รู้ว่าต้องเจอกับคู่แข่งแบบไหน แต่เด็กหนุ่มคนนี้ก็กลับล้า

ประกาศว่าจะชนะให้ได้ทุกรอบ

เมื่อทั้งหมดประชุมวางแผนกันจนเข้าใจดีแล้วก็แยกย้ายไปพักผ่อน และนัดเจออีกครั้งในตอนเช้าเพื่อไปสำรวจทีมของเจ้าชายคนอื่นๆ และหาข้อมูลเพิ่มเติม

“เอ่อ...คือ ข้าอยากถามหน่อยว่าพวกท่านเป็นอะไรกับท่าน The One” เจ้าหญิงอารีน่าถามขึ้นหลังจากที่ The One เดินไปยังห้องพัก ส่วนคนอื่นตั้งใจจะไปดูเครื่องประดับที่ห้องของเธอก่อนตามประสาผู้หญิง เธอค่อนข้างสงสัยความสัมพันธ์ของคนพวกนี้ที่หญิงสาวทั้งสี่ดูจะให้ความสำคัญกับ The One มาก แต่อีกฝ่ายกลับดูไม่ค่อยใส่ใจเท่าไรนัก

“พวกเราทั้งหมดเป็นภรรยาของเขาค่ะ”

“จริงหรือ!” เจ้าหญิงรู้สึกแปลกใจ เพราะดูยังไง The One ก็ไม่น่าจะมีความสามารถทำให้มีหญิงสาวมาหลงใหลได้ถึงสี่คนแบบนี้

“ค่ะ พวกเรารักกัน” อาลิเซ่ตอบสั้นๆ โดยไม่ลงรายละเอียดอะไร

“นั่นให้ข้าสั่งบ่าวจัดห้องนอนใหญ่ให้พวกท่านนอนด้วยกันดีหรือไม่ ตอนแรกข้าไม่ทราบจึงให้ท่าน The One ไปพักห้องเล็กที่นอนได้เพียงคนเดียว” เจ้าหญิงอารีน่าถามแต่ต้องแปลกใจเมื่อเห็นคนตรงหน้าหน้าแดงขึ้นมา

“คือพวกเราแยกกันนอนดีกว่าค่ะ จะได้พักผ่อนกันอย่างเต็มที่” อาลิเซ่พยายามแก้ตัวแต่กลับทำให้เข้าใจผิดมากกว่าเดิม

“นั่นสินะ พวกท่านทั้งสี่คงทำให้ท่าน The One หหมดแรงได้ ข้าก็ลืมไป จั้้นพวกท่านพักแยกกันตามเดิมแล้วกัน” เจ้าหญิงอารีน่าตอบอย่างที่ตนเข้าใจ ทำให้อาลิเซ่พอจะเดาได้ว่าเจ้าหญิงคิดอะไรจึงหน้าแดงยิ่งกว่าเดิม

“ก๊วๆ พี่อาลิเซ่คิดอะไร หนูรู้นะ” อควอริสได้โอกาสแซวพี่สาว

“อควอริสต้องเข้าใจนะ พวกเรานอนเตียงเดียวกับพี่วันกันหมด

แล้ว ขาดแต่พี่อาลิเซคนเดียวที่ยังไม่เคย หนูว่าพี่น่าจะลองดูนะคะ พี่วันนอนนิ่งจะตาย เขาคงไม่เนียนไปกอดพี่หรอก แต่พี่จะเนียนไปกอดพี่วันแทนก็ได้แหละ หนูเองก็ทำบ่อย” เอชิสแหงพี่สาวด้วย

โปก!

“อูย พี่วานี้ก็ มันเจ็บนะ” สองสาวบ่นพร้อมกับลูบศีรษะตัวเองพร้อมกัน

“ไปแซวพี่เขาแบบนั้นได้ไง พวกเธอนี่แก้แค้นใหญ่แล้วนะ” อวานีดู

“โซลี ใครจะไปเหมือนพี่ละ ก่อนนอนถึงกับต้องเอาน้ำล่อมาเคี้ยวเอาไว้ ไม่งั้นมันจะขึ้นเตียงเอาแล้วจะนอนกอดพี่วันได้ไม่สบายตัว หวานกันเสียขนาดนั้น” เอชิสทิ้งระเบิดลูกใหญ่ก่อนรีบวิ่งหนีไปพร้อมกับบอควอริส

“เดี๋ยวเถอะ! กลับมาให้พี่เขากะโหลกอีกรอบเสียดีๆ นะ!” อวานีวิ่งตะโกนตามสองสาวไป ส่วนอาลิเซก็ไม่กล้าพูดอะไรอีกเพราะกลัวจะทำให้เข้าใจผิดยิ่งกว่าเดิม จึงเดินไปยังห้องพักของตัวเองเสียๆ โดยที่ในใจขอให้พี่สาวจับสองแผ่นมาลงโทษให้ได้

เจ้าหญิงที่เห็นเหตุการณ์ดังกล่าว ได้แต่ยืนงงเงี้ยวๆ ก่อนจะนึกขึ้นมาได้

“สรุปว่าไม่มีใครไปดูเครื่องประดับที่ห้องข้าแล้วสินะ”

202

วังมาราธอน

ภายในโคลอสเซียม

กลุ่มของวันยืนอยู่ในฝั่งเจ้าหญิงอาธีน่า นอกจากพวกเขาแล้วยังมีกลุ่มของพวกเจ้าชายอื่นๆ อีกเจ็ดกลุ่ม มีสมาชิกประมาณ 50 - 60 คน คาดว่าน่าจะเป็นตัวสำรองหรือไม่ก็ลูกน้องที่คอยมาดูแล ถึงอย่างนั้นแต่ละคนก็ต่างมีรูปร่างที่สมบูรณ์เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อที่ทำให้เห็นถึงความแข็งแกร่ง แสดงให้เห็นว่าคนเหล่านี้ได้รับการคัดเลือกมาเป็นอย่างดีแน่นอนว่าด้านสติปัญญาและฝีมือการต่อสู้ก็คงสูงมากเหมือนกัน ดังนั้นเมื่อมองจากกลุ่มคนดู กลุ่มของวันเพียงห้าคนก็คงเหมือนเป็นแค่ตัวแถมเท่านั้น แต่สำหรับวันแล้วจำนวนคนเพียงแค่นี้ทำให้กำหนดแผนต่อสู้ได้ง่าย ที่สำคัญคือเขาู้จักทุกคนดีจนรู้ว่าควรแนะนำหรือแก้ไขสิ่งใดบ้าง

พักหนึ่งก็มีหญิงสาวผมสีบลอนด์ทองท่าทางคล่องแคล่ว ใบหน้า

รูปไข่กับดวงตาที่ดูขี้เล่นเล็กน้อย เดินขึ้นไปบนเวทีเล็กๆ ที่อยู่ด้านข้างข้างหลังของพวกเขา มีจอภาพขนาดใหญ่ จากนั้นเธอก็หยุดด้วยเสียงที่ดังกังวานไปทั่ว

“สวัสดิ์ ประชาชนของเมืองโอเซียนที่มาเป็นสักขีพยานในการแข่งขันชิงตำแหน่งกษัตริย์ครั้งที่ 384 ฉันทน์ มิลิน ได้รับหน้าที่ให้มาเป็นพิธีกรของการแข่งขันในครั้งนี้ ทายาทของท่านโอเซีย พระราชาคนก่อนทั้งแปดคนได้ส่งรายชื่อมาครบถ้วนแล้ว ต่อไปนี้จะเป็นการลงชื่อสัญญาเพื่อเริ่มการประลอง ขอเชิญเจ้าชายคนโต ท่านจัสติน”

ขณะที่เจ้าชายจัสตินเดินออกมาจากกลุ่ม เสียงโห่ร้องก็ดังก้องไปทั่วโคลอสเซียมที่ผู้คนนับแสน

เจ้าชายจัสตินเป็นคนที่ดูจะมีรูปร่างสมบูรณ์ที่สุดในบรรดาเจ้าชายทั้งหมด สุขุมรอบคอบมีความเป็นผู้นำสูง และจากข้อมูลที่ได้จากเจ้าหญิงอาธีน่า พรที่เจ้าชายได้รับนั้นคือ ‘พรอาณาเขตพิพากษา’ ผลของพรข้อนี้คือ คนที่โจมตีเจ้าชายในอาณาเขตที่กำหนดจะถูกลดพลังชีวิตลงหนึ่งในสิบจากการบาดเจ็บของเจ้าชาย แต่ที่สำคัญที่สุดคือไม่มีใครรู้ว่าอาณาเขตที่ว่ามันกว้างขนาดไหน และเจ้าชายคนนี้ยังเป็นคนที่ประชาชนส่วนใหญ่ให้การยอมรับอีกด้วย

เจ้าชายจัสตินโบกมือทักทายประชาชนเล็กน้อยแล้วเดินไปลงชื่อบนแท่นหินที่อยู่บนเวที จากนั้นดาวแปดแฉกก็ปรากฏขึ้นเหนือโคลอสเซียม ปลายด้านหนึ่งนั่นคือชื่อของเจ้าชายจัสติน จากนั้นเจ้าชายก็เดินถอยหลังไปสี่ก้าว ให้พิธีกรดำเนินการต่อไป

เจ้าชายคนที่สอง เจ้าชายโลคอส เป็นชายหนุ่มรูปร่างผอมบางแววตาเจ้าเล่ห์ เจ้าชายโลคอสได้รับ ‘พรแรงดึงดูดแห่งเทพ’ ทำให้ทุกคนที่อยู่ในรัศมีสิบเมตรมีน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นตามระยะห่าง โดยจะสูงถึงสิบเท่าในระยะห่างหนึ่งเมตรจากตัวเจ้าชาย

เจ้าชายคนที่สาม เจ้าชายอาซัค เป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ เหมือนนักเพาะกาย เจ้าชายได้รับ ‘พรแห่งกำลัง’ ทำให้มีพลังมากกว่าคนทั่วไป ก่อนที่จะเดินทางไปถึงแท่นหิน เจ้าชายอาซัคยังเบ่งกล้ามเนื้อดกกล้ำเนื้อให้ทุกคนได้เห็นอีกด้วย

เจ้าชายคนที่สี่ เจ้าชายเอสซ่า เป็นชายหนุ่มรูปร่างสมส่วนคล้าย เจ้าชายจัสติน แต่ตัวเตี้ยกว่าเล็กน้อย เจ้าชายได้รับ ‘พรสายฟ้าพิฆาต’ ทำให้สามารถปล่อยสายฟ้าจากร่างกายได้ เจ้าชายเดินขึ้นเวทีไปหยุดกวาดสายตามองเจ้าชายคนอื่นๆ เสมือนจะบอกว่าตนไม่มีทางแพ้ใครเด็ดขาด ก่อนจะไปลงชื่อที่แท่นหิน

เจ้าชายคนที่ห้า เจ้าชายเฟริส เป็นชายหนุ่มผิวขาวซีด ใบหน้าเย็นชา ได้รับ ‘พรน้ำแข็ง’ สามารถสร้างไอเย็นจากร่างกาย ตามด้วยเจ้าชายคนที่หก เจ้าชายซาลัค ที่สามารถปล่อยเปลวเพลิงจากร่างได้ จากนั้นก็เป็นคราวของเจ้าชายคนที่เจ็ด เจ้าชายฟาฮา ที่ได้รับ ‘พรแห่งสายลม’ ทุกครั้งที่มีการประกาศชื่อและการปรากฏตัวของเจ้าชาย ก็จะมีเสียงเชียร์ของประชาชนมากมายตามความนิยมดังขึ้น

“ต่อไป เจ้าหญิงเพียงคนเดียวของอาณาจักร เจ้าหญิงอาธิน่าค่ะ”

เมื่อพิธีการประกาศ เจ้าหญิงอาธิน่าในชุดนักรบหญิงเต็มยศก็ขึ้นไปบนเวที โดยไร้ซึ่งเสียงเชียร์จากประชาชน รอบตัวเงียบกริบราวกับกลัวว่าตัวเองจะกลายเป็นคนผิดหรือมีความคิดเห็นแตกต่างจากคนอื่น แสดงให้เห็นว่าเมืองนี้ไม่ยอมรับให้ผู้หญิงขึ้นเป็นกษัตริย์ ถ้าเป็นคนทั่วไปคงพ่ายแพ้ให้กับแรงกดดันโดยรอบ แต่เจ้าหญิงยังคงเดินขึ้นเวทีด้วยท่าทางที่สง่างาม เธอหยุดอยู่หน้าแท่นหิน

“น้องพี่ เจ้าสละสิทธิ์เสียเถอะ จะได้ไม่ต้องขายหน้าคนอื่น” เสียงเจ้าชายฟาฮาดังขึ้นมา

“นั่นสิ กลุ่มของเจ้าก็มีแต่ผู้หญิง ส่วนผู้ชายก็ดูแสนจะอ่อนแอ ลง

แข่งไปคงมีแต่คำว่าพ่ายแพ้ เจ้าจะส่งลงมาให้อับอายขายหน้าชาวเมือง
ทำไม ยอมถอยแต่ตรงนี้เสียดีกว่า” เจ้าชายเอสซากล่าวด้วยน้ำเสียง
ดากดางพร้อมสีหน้าเยาะเย้ย

“ใช่ ผู้หญิงนะอยู่บ้านเลี้ยงลูกไปก็พอ เรื่องต่อสู้กับการปกครองนั้น
เป็นเรื่องของผู้ชาย” เจ้าชายอาซัคพูดด้วยเสียงทุ้มหนักแน่นพร้อมแบ่ง
กลามให้เจ้าหญิงอาธิน่าดู

“ไม่ เพราะข้าจะเป็นผู้ชนะ” เจ้าหญิงอาธิน่าตอบเสียงดังกังวาน
อย่างมั่นใจ มองผู้คนด้านล่างด้วยสายตาที่ต้องการบอกว่าสิ่งที่พวกเขา
เชื่อนั้นเป็นสิ่งที่ผิด ก่อนจะหันไปลงชื่อลงบนแท่นหิน

ดาวแปดแฉกบนฟ้าเปล่งแสงสว่างจ้าทันที ก่อนจะยิงแสงจากมุม
ทั้งแปดใส่บรรดาผู้เข้าร่วมประลองทั้งแปด ซึ่งเป็นสัญญาณว่าพิธีลงชื่อ
นั้นได้เสร็จสมบูรณ์ลงแล้ว หากมีใครทำผิดสัญญาหรือคิดร้ายต่อผู้ชนะก็
จะถูกเทพเจ้าลงโทษ

“เอาละค่ะ เวลาที่ทุกท่านรอคอยได้มาถึงแล้ว ก่อนอื่น ฉันขอเชิญ
ท่านแม่ทัพเอเทน แม่ทัพใหญ่ของเมืองนี้ขึ้นมาเป็นพิธีกรดูในฐานะผู้
เชี่ยวชาญค่ะ” มิลินเอ่ยต่อแต่กลับไม่มีใครขึ้นมา เธอจึงเริ่มเป็นกังวล
เพราะนี่เป็นงานใหญ่ แต่ไม่นานนักก็มีชายหนุ่มรูปร่างบอบบางคนหนึ่ง
วิ่งขึ้นมานบนเวที

“ท่านเอทิส ท่านแม่ทัพเอเทนทำไมยังไม่มาค่ะ” มิลินถามเอทิส
ลูกชายคนเดียวของท่านแม่ทัพ ถึงแม้จะไม่ได้มีบทบาทในกองทัพก็ตาม

“แฮกๆ คือท่านพ่อท้องเสีย มาไม่ได้ครับ” เอทิสตอบพร้อมหอบ
หายใจ

“จะทำไมดีล่ะ จริงสิ นั่นท่านเอทิสมาเป็นพิธีกรดูแทนแล้วกัน”
มิลินจัดการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน

“เดี๋ยวลีครับ ผมเป็นจิตรกรนะครับไม่ใช่ นักสู้ จะไปให้คำแนะนำ

แทนท่านพ่อได้อย่างไร” เอทิสปฏิเสธ เขาไม่อยากทำอะไรที่ไม่เหมาะกับตัว เรียกว่าไม่มีความสามารถทางด้านนี้แม้แต่น้อย

“แต่ท่านเป็นถึงลูกชายคนเดียวของท่านแม่ทัพที่เก่งกาจที่สุด น่าจะมีความรู้ทางด้านนี้บ้างสิคะ” มิลินแย้ง

“แต่ว่า...” เอทิสกำลังจะบอกว่าเขามีความรู้แค่เพียงด้านประวัติศาสตร์และงานศิลปะเท่านั้น เรื่องต่อสู้ไม่เคยอยู่ในความสนใจสักนิด ถึงจะถูกท่านพ่อเคี่ยวเข็ญมาตั้งแต่เด็กแต่ก็ไม่ได้เรื่องสักนิด แต่เจ้าชายซาลัคก็ขัดขึ้นมาเสียก่อน

“ไม่ต้องมีแต่ นี่ก็เสียเวลามากแล้ว ใครจะเป็นพิธีกรก็เหมือนกัน เจ้าพุดเท้าที่รู้จักพ่อ”

เมื่อเอทิสเจอคำสั่งเด็ดขาด ถึงจะไม่อยากทำก็ต้องรับอยู่ดีเพราะไม่อย่างนั้นอาจส่งผลไปถึงท่านพ่อของเขาได้ จากนั้นก็เดินไปยืนข้างมิลิน

“ครับ ผมจะพยายามเท่าที่จะทำได้ ถึงจะไม่ชำนาญก็ตาม” เอทิสออกตัวไว้ก่อน

“งั้นเชิญท่านเอทิสเป็นคนกล่าวนำปฏิกญาณตนด้วยค่ะ” มิลินยื่นคำปฏิญาณให้เอทิส

“เอ!”

“ไม่เอ่หรือคะ หน้าที่นี้เป็นของแม่ทัพ ดังนั้นการที่ให้ท่านเอทิสทำก็ถูกต้องแล้ว รีบกล่าวเถอะคะ เดี่ยวจะเสียเวลาอีกกว่านี้” มิลินส่งสายตาไม่ให้ปฏิเสธ ถ้าผิดพลาดขึ้นมา เธอรับผิดชอบคนเดียวไม่ไหวแน่ เอทิสจึงจำใจรับคำปฏิญาณมากล่าว

“ข้าแต่ท่านเทพสูงสุด ผู้ดูแลปกป้องเมืองแห่งนี้มาแต่โบราณกาล ในตอนนี้ท่านโอเชียพระราชาผู้ปรีชาเปี่ยมด้วยบารมีได้จากไปอย่างกล้าหาญ ข้าจึงขอให้ท่านเป็นสักขีพยานในการแข่งขันเพื่อเลือกราชาคนใหม่ ข้าสัญญาว่าข้าจักแข่งขันด้วยเกียรติและศักดิ์ศรีแห่งนักรบ หาก

ข้าพิดคำสาบานขอให้ท่านโปรดลงทัณฑ์”

เมื่อสิ้นเสียงของทุกคนในโคลอสเซียมรวมถึงเจ้าชายเจ้าหญิงที่ต่างกล่าวตามพร้อมกัน ดาวแปดแฉกก็ส่องประกายตอบรับ เปล่งแสงจ้าปกคลุมทุกคนไว้ สำหรับพวกวันนั้นต่างรู้ได้ทันทีว่าถูกสกลบางอย่างของเกมควบคุมเอาไว้แล้ว

“ตอนนี้ทุกอย่างก็พร้อมแล้ว ต่อไปจะเป็นการต่อสู้ผู้เข้าแข่งขันรอบแรก”

ดาวแปดแฉกหมุนวนก่อนจะหยุดและปล่อยแสงไปหาแต่ละกลุ่มแสงหนึ่งพุ่งเข้าหาเอซิส จากนั้นเธอก็ถูกวาร์ปไปยืนอยู่กลางโคลอสเซียม หมายความว่าการเล่นที่ผู้ที่ถูกเลือกก็คือเธอนั่นเอง

เอซิสมองตัวเองในชุดเสื้อและกางเกงขายาวสีเทาอย่างสงสัย ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอสวมชุดแพชั่นกับชุดแม่มดแท้ๆ แต่ไม่นานนักพิธีกรสาวก็อธิบายให้ทุกคนได้ฟัง

“อย่างที่พวกเราทราบกันดีนะคะว่าในการแข่งขันจะต้องสวมชุดที่ทางเทพเจ้ากำหนดให้เท่านั้น ทั้งนี้เพื่อไม่ให้มีฝ่ายใดได้เปรียบ และในรอบแรกนี่จะเป็นการแข่งขันชิงมาราธอนบวงสรวงเทพเจ้า” มิลินอ่านป้ายประกาศการแข่งขันซึ่งปรากฏขึ้นกลางดาวแปดแฉก ส่วนแท่นหินในมือเธอนั้นมีรายละเอียดของกฎการแข่งขันปรากฏขึ้นมา

เสียงเฮดังกระหึ่มขึ้นอีกครั้ง แต่ละคนที่ยืนอยู่กลางโคลอสเซียมต่างมีท่าทางมั่นใจในตัวเองอย่างยิ่ง แต่คนที่ดูมั่นใจมากที่สุดคงเป็นเจ้าชายฟาฮาที่ถูกเลือกลงมาในรอบนี้ มีเพียงเอซิสที่ทำหน้าไม่พอใจชุดตัวเอง ไม่ได้สนใจการแข่งขันเท่าไรนัก

‘แะจริง ถ้ายึดไปแค่ชุดแม่มดกับชุดแพชั่นด้านนอกก็คงไม่ว่าอะไร แต่ดินยึดชุดแพชั่นชุดชั้นในแบบเสริมพิเศษไปด้วย แล้วนี่จะล้าหน้าคนอื่นได้ยังไงละเนี่ย’ เอซิสคิดแล้วก็กอดอกเพราะเริ่มไม่มั่นใจ

“ต่อไปฉันจะขออธิบายกติกาการแข่งขันมาราธอนบวงสรวงเทพเจ้า ก่อนนะคะ ผู้เข้าแข่งขันจะถูกวาร์ปไปยังมิติพิเศษ เป้าหมายคือฝ่าฟันด่านทดสอบต่างๆ ไปหยิบคบเพลิงซึ่งพระเจ้าได้ประทานไฟให้แล้วนำกลับมาจุดคบเพลิงของโคลอสเซียมให้ได้ ผู้ที่กลับมาเป็นคนแรกจะได้สิบคะแนน หลังจากคบเพลิงถูกจุดขึ้นแล้ว ผู้เข้าแข่งขันที่กลับมาถึงเป็นลำดับที่สองจะได้หกคะแนน ลำดับที่สามได้สามคะแนน นอกเหนือจากนั้นจะถือว่าพ่ายแพ้ไม่ได้รับคะแนนคะ สำหรับตัวเต็งในการแข่งมาราธอนนี้คงเป็นเจ้าชายฟาฮาสิโนคะ ท่านเอทิสคิดอย่างไรคะ” มิลินหันไปถามเอทิส

“ผู้หญิงที่ลงแข่งด้วยน่ารักดีครับ” เอทิสตอบตามที่คิดเพราะไม่ทันตั้งตัว

“คำพูดของท่านเอทิสคงหมายความว่า สาวน้อยน่ารักจะแข่งกับเหล่าชายหนุ่มที่เก่งกล้าได้ยังไงสินะคะ สมแล้วที่เป็นลูกของท่านแม่ทัพ เป็นท่านที่มีมุมมองแตกต่างจากคนทั่วไปจริงๆ แต่ถึงแม้ว่าผู้เข้าแข่งขันเอทิสจะเป็นผู้หญิงแต่ย่อมไม่มีใครอ่อนข้อให้อย่างแน่นอน เรามาดูกันดีกว่าค่ะว่าสาวน้อยผู้นี้จะใช้วิธีไหนเอาชนะผู้เข้าแข่งขันคนอื่นๆ เธอจะสามารถไปถึงคบเพลิงได้หรือไม่ โปรดอย่ากะพริบตานะคะ”

มิลินพูดกระตุ้นให้การแข่งขันดูน่าสนใจมากขึ้น

เมื่อดวงอาทิตย์เคลื่อนตัวไปยังตำแหน่งลึบนาฟิกา ดาวแปดแฉกก็เปล่งแสงอีกครั้ง แล้วตรงหน้าของผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนก็มีช่องขนาดพอดีตัวโผล่ขึ้นมาให้ทุกคนรีบเดินเข้าไป

“เอาละคะ ตอนนี้อย่างไรก็ได้เปิดขึ้นแล้ว ช่วงแรกจะเป็นการแข่งขันกับตัวเองคือจะต้องวิ่งไปให้เร็วที่สุด เรามาลุ้นกันค่ะว่าใครจะผ่านช่วงแรกนี้ออกมาเป็นคนแรก” มิลินอธิบายสิ่งที่ปรากฏเพิ่มขึ้นมานบนแผ่นหิน

เมื่อเอทิสได้ยินจึงรีบเข้าไปในช่องทันที ด้านในเป็นทางเดินแคบๆ

ที่ทำด้วยหิน ทอดยาวไปเป็นเส้นตรง เอซิสเริ่มวิ่งพร้อมกับระวังตัวไปด้วย ไม่นานก็พบกับทางตัน บนพื้นมีวงกลมสามวงวางเรียงเป็นแนวสามเหลี่ยม

“ในด้านแรกนั่นคือ ด้านเคารพเทพเจ้า ผู้เข้าแข่งขันจะต้องนั่งคุกเข่าลงบนวงกลมสองวง จากนั้นวงกลมด้านบนจะปรากฏแท่นเล็กๆ ขึ้นมา ผู้เข้าแข่งขันจะไขกัศรชะคราระต่อเทพเจ้าหนึ่งร้อยครั้งเพื่อเปิดประตู” มิลินอธิบายให้คนที่อยู่ในโคลอสเซียมฟัง

เอซิสพิจารณาองวงกลมทั้งสาม ก่อนจะเดินไปยืนบนวงกลมที่สองด้านล่าง แล้ววงกลมที่สามก็มีแท่นสูงขึ้นมา

“สุดยอดจริงๆ ตัวแทนของเจ้าชายซาลัค ไขกัศรชะเร็วมากราวกับไม่กลัวความเจ็บปวด เป็นการแสดงถึงความแข็งแกร่งและความเคารพสูงสุดต่อเทพเจ้า แล้วท่านเอทิสคิดยังไงคะ” มิลินหันไปถาม

“คือ คหาสวยดีครับ” เอทิสมองคหาที่เอซิสหยิบออกมา ซ่างเป็นคหาที่ดูมีพลังแฝง เอาไว้กลับไปลองวาดดูดีกว่า

“ท่านเอทิสนี่ซ่างสังเกตจริงๆ ตัวแทนของเจ้าหญิงอาธีน่าไม่ได้คุกเข่าเหมือนคนอื่นๆ แต่กลับยืนกางขาและใช้ปลายคหาเคาะแท่น ดูท่าทางผู้เข้าแข่งขันคนนี้น่าจะต้องตกรอบเพราะไม่ได้ทำความเคารพเทพเจ้าแน่ๆ หรือท่านเอทิสคิดว่ายังไงคะ” มิลินหันไปถามความเห็นเพิ่ม

“เออ...เขาคงไม่อยากให้หน้าผากสวยๆ เป็นรอยละมั้งครับ” เอทิสมองหน้าผากที่เนียนใสไร้ริ้วรอยของเอซิสแล้วตอบ

“แต่การทำแบบนี้คงจะต้องถูกเทพเจ้าลงโทษและถูกปรับตกแน่ไม่จริง! ประตูเปิดได้ยังไงกัน” มิลินแปลกใจที่เห็นประตูเปิดออก แคมยังเปิดออกเป็นคนแรกด้วย เพราะความเร็วในการเคาะคหาที่นั่นเร็วกว่าการไขกัศรชะ

“ผมว่าน่าจะเป็นเพราะคหาของเธอ บนหัวคหาฉันมีรูปร่างเป็น

มงกุฎ คาดว่าคงเป็นคทาชั้นสูง เทพเจ้าจึงยอมรับการคารวะแบบนี้ครับ
“ไม่แน่ว่าเธออาจมีเชื้อสายของเทพเจ้าก็เป็นได้” เอทิสวิเคราะห์ไปมั่วๆ
เพราะไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไรดีเหมือนกัน แต่ในเมื่อเทพเจ้าไม่ลงโทษก็
คงต้องมีดีสักอย่าง ในประวัติศาสตร์โบราณเองก็มีเรื่องการใช้คทาสราง
ปาฏิหาริย์มากมาย เธอคนนี้ก็คงมีคทาที่ทรงอำนาจเหมือนเหตุการณ์ที่เขา
เคยศึกษาเน่ๆ

“คทาเทพเจ้า สมแล้วที่เป็นลูกชายของท่านแม่ทัพใหญ่ ถึงได้มี
ความรู้กว้างขวางแบบนี้ เอาละสิ ผู้แข่งขันสาวน้อยที่อาจมีเชื้อสาย
เทพเจ้านั้นหรือ มิน่า ท่านอาธิน่าถึงได้มั่นใจว่าจะเป็นผู้ชนะ” มิลินวิเคราะห์
ต่อและเริ่มลุ่นไปด้วยในฐานะที่เป็นผู้หญิงเหมือนกัน

เอทิสวิ่งต่อไปอย่างสบายใจ กลไกเมื่อครูนั่นช่างง่ายเสียเหลือเกิน
แค่ใช้น้ำหนักกดลงตำแหน่งของวงกลมทั้งสอง แทนอีกอันก็จะผล่ออก
มา จากนั้นก็แค่หาอะไรกดลงไปให้ได้จำนวนที่ต้องการ งานง่ายๆ แบบ
นี้ให้ทำก็รอบกัยังไหว

“นั่น...ตัวแทนของเจ้าชายซาลัคโขกศิระครบแล้วและกำลังวิ่งสุด
กำลังเพื่อไปยังด่านต่อไป ในระหว่างนี้ฉันขออธิบายเกี่ยวกับด่านที่สอง
ก่อนนะคะ ด่านที่สองนั้นจะเป็นทางเดินที่มีความสูงไม่มาก ผู้เข้าแข่งขัน
จะต้องคุกเข่าเดินและต้องก้มตัวลงเล็กน้อย จากนั้นก็ใช้วิธีใช้มืออุดท่อน
เหล็กด้านบน ทางเดินต่อไปถึงจะเปิดออก ทำให้ด่านนี้ถูกเรียกว่า ด่าน
เข้าเฝ้าเทพเจ้า นั่นตัวแทนของเจ้าชายซาลัคคุกเข่าแล้วดึงตัวเองไปข้าง
หน้าอย่างรวดเร็วโดยไม่กลัวเจ็บเข่าแม้แต่หน่อย หรือเขาจะมีพรร่างกาย
เหล็กไหลกันแน่ ท่านเอทิสคิดอย่างไรคะ” มิลินอธิบายอย่างตื่นเต้น

“กระจกสวยดีครับ” เอทิสตอบขณะที่มองไปทางจอที่ฉายภาพ
ตัวแทนของเจ้าหญิงอาธิน่า

“กระจกหรือคะ นั่นมัน...ตัวแทนของเจ้าหญิงอาธิน่าหุบกระจก

ตั้งพื้นอันใหญ่ออกมาทำไมกัน แล้วเธอหยิบขวดอะไรสักอย่างออกมา ทาล้างนั้นเข้ากับชาตั้งด้านหลัง ฉันว่านั่นน่าจะเป็นของจำพวกน้ำมันทาผิวของผู้หญิงนะคะ แต่เธอเอามาทาชาตั้งกระจกทำไม ท่านเอทิสคิดว่ายังไงคะ” มิลินเอ่ยอย่างแปลกใจกับการกระทำที่ไม่เหมือนใครของผู้แข่งขันคนนี้

“เธอคงทำให้สิ้นมั่งครับ” เอทิสตอบไปส่งๆ เพราะตัวเองก็ไมรู้เหมือนกัน

“ขอบคุณค่ะ ไม่จริง...เธอวางกระจกลงแล้วนั่งพับเพียบเรียบร้อยทุกท่านดูสิ เธอใช้มือรูดไปตามราวเหล็กด้านบนเพื่อเปิดทาง และเพราะชาตั้งที่ถูกทาน้ำมันจนสิ้นจึงทำให้เธอเลื่อนไปด้านหน้าได้อย่างรวดเร็ว แถมเธอยังวางขวดน้ำมันที่เปิดฝาทิ้งไว้ตรงหัวกระจกทำให้ไม่ต้องเสียเวลาพลิกกระจกขึ้นมาทาใหม่ เป็นการเคลื่อนไหวที่รวดเร็วและไม่ทำให้หัวเข่าเป็นรอย ท่านเอทิสคิดอย่างไรกับเรื่องนี้คะ”

“ผู้หญิงคงไม่ชอบให้หัวเข่าด้านครับ” เอทิสตอบ

“หัวเข่าด้าน...ใช่แล้วค่ะ ผู้เข้าแข่งขันคนนี้เป็นผู้หญิงจึงไม่น่าแปลกใจถ้าเธอจะรักสวยรักงาม แต่ที่สำคัญ ดูนั่น ถึงเธอจะทำเหมือนไม่เคารพ แต่เทพเจ้าก็ยังเปิดทางให้เธออย่างต่อเนื่อง ท่านเอทิสคิดอย่างไรคะ” มิลินถามต่อ

“อาจจะเพราะเขานั่งพับเพียบเรียบร้อยก็ได้ครับ ผมว่าดูสมเป็นกุลสตรีดี” เอทิสตอบไปมั่วๆ

“ขอบคุณสำหรับคำตอบค่ะ ไม่น่าเชื่อจริงๆ เพียงแค่อู้งในท่าที่แสดงความเคารพ เทพเจ้าก็ยอมเปิดทางให้แล้ว ไม่รู้ว่าเป็นด้านต่อไปผู้แข่งขันคนนี้จะแสดงอะไรให้เราได้แปลกใจกันอีกนะคะ”

มิลินเลิกสนใจผู้เข้าแข่งขันคนอื่นที่ใช้วิธีผ่านด่านแบบปกติไปแล้ว ตอนแรกเธอคิดว่าตัวเองคงมีหน้าที่แค่อธิบายวิธีผ่านด่านเท่านั้น แต่พอ

เกิดเหตุการณ์แบบนี้เข้า มันจึงกระตุ้นสัญชาตญาณแม่ค้าที่ในอดีตเคยได้ชื่อว่าขายของเก่งที่สุดแบบเธอเข้า ไม่รู้ว่าสินค้าชิ้นนี้จะมีอะไรทำให้เธอสนใจได้อีก

“ทำแบบนี้มันจะดีหรือวัน” อาลิเซหันมาถามวันที่กำลังคุยกับเอชิสในช่องติดต่อส่วนตัว เพื่อกำหนดแผนการในแต่ละด้าน

“ก็เขาบอกให้ไปถึงให้เร็วที่สุดนี่ครับ ไม่เห็นจะต้องทำทำอะไรแปลกๆ ให้เจ็บตัวเลย เรื่องเทพเจ้าก็คิดกันไปเอง ก็แค่กลไกของเกมธรรมดาเท่านั้น” วันตอบแบบไม่ใส่ใจ

“แล้วพวกชาวเมืองเขาจะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับวิธีนี้หรือ ตอนนี้บางคนเริ่มไม่พอใจแล้วด้วย เหมือนเราไม่เคารพเทพเจ้าของเขา” อวานี่ว่า

วันส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วตอบว่า

“ไม่ต้องไปใส่ใจมากหรอกครับ เราทำตามกติกาของเกมก็พอ หลังจากชนะแล้วก็แค่ตั้งกฎขึ้นมาใหม่ ไม่ต้องกลัวนะครับ ผมรับรองว่าสุดท้ายชาวเมืองจะต้องเชื่อฟังและนับถือเจ้าหญิงอาธิน่าแน่นอน”

“วันมีแผนอะไรหรือคะ” อาลิเซถามอย่างสงสัย

วันอมยิ้มไม่อธิบายอะไรมากแต่บอกเพียงสั้นๆ

“ง่ายๆ ครับ อยู่ที่ว่าเราจะใช้อะไรในตอนจบ”

203

ดาบทะเลทราย

เอชิสค่อย ๆ ยืนขึ้นด้วยความแข็งเล็กน้อย

‘พี่วันอะ กระຈกส่วนตัวเลอะหมดเลย แถมเป็นรอยด้วย นี่ถ้าไม่บอกว่าจะซื้อบานใหม่ที่สวยกว่าให้นะ ไม่มีทางยอมจริงๆ ด้วย แต่ถ้ารู้แบบนี้ น่าจะไปเพิ่มช่องเก็บของมาก่อน จะได้ใส่ของมีประโยชน์มาหลายอย่าง’

เอชิสบ่นในใจเสร็จก็เงยหน้ามองแสงสว่างด้านหน้าที่เป็นทางออก เอชิสเก็บกระຈกที่เลอะและเป็นรอยเข้าช่องเก็บของด้วยรอยยิ้ม หลังจากนั้นก็ได้อาเธอให้พี่วันเทพออร์ตสร้างกระຈกขึ้นมาใหม่ก็ได้ ที่นี้เธอก็จะมีกระຈกไว้ใช้ถึงสองบาน

“คุณนั่นสิคะท่านผู้ชม ผู้เข้าแข่งขันคนอื่นล้วนแต่มีสีหน้าลำบากใจ แต่ดูเอชิส แม้จะผ่านมาสองด่านแล้วแต่ก็ยังยิ้มได้ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะความ

มันใจมาจากไหนกัน แต่ต่อไปอาจจะไม่จ่ายจนยิ้มออกมาได้อีก จริงไหมคะท่านเอทิส” มิลินเลียนภาพของตัวแทนของเจ้าหญิงอาธีน่าไปอยู่ตรงกลาง เพื่อเปรียบเทียบกับตัวแทนคนอื่นๆ

“ผมว่าเธอคงส่งยิ้มให้กระจกสุ่รักที่เสียสละเพื่อเธอนะครับ” เอทิสสังเกตเห็นว่าในตอนแรกกระจกนั้นแทบจะไม่มีริ้วรอยสักนิด และเมื่อเห็นสภาพกระจกหลังใช้งานเสร็จก็มีสีหน้าเศร้าสร้อยเหลือเกิน แสดงให้เห็นว่าผู้เข้าแข่งขันคนนี้จะทะนุถนอมและรักกระจกบานนั้นมากทีเดียว

“ท่านเอทิสช่างสังเกตมากเลยคะ เป็นฉัน ฉันก็เสียดายกระจกโบราณแบบนี้เหมือนกัน แต่เรามาดูกันต่อเถอะว่า เธอจะผ่านด่านที่สามด่านสงวน้ำเทพเจ้าอย่างไร” มิลินตัดบททิ้งแล้วพาคนดูกลับเข้าสู่การแข่งขันต่อไป

เอทิสเดินไปเรื่อยๆ ก็เจอห้องโถงใหญ่ที่มีบ่ออิฐสูงกว่าสองเมตร กว้างประมาณห้าเมตร ด้านในมีน้ำประมาณครึ่งบ่อกับปลาที่มีฟันแหลมคมจำนวนหนึ่ง ตรงหน้าบ่อนั้นมีรูปปั้นหญิงสาวถือเหยือกน้ำใบหนึ่งซึ่งเชื่อมต่อกับบ่ออิฐ ทางซ้ายคือบ่อน้ำที่มีรอกผูกกับถังน้ำข้างๆ

“ฉันขออธิบายวิธีผ่านด่านนี้ให้ทุกท่านฟังนะคะ ผู้เข้าแข่งขันจะต้องดักน้ำจากบ่อทะเลเหยือกจนน้ำในบ่ออิฐเต็ม เพื่อให้ น้ำดันกลไกในกล่องอิฐซึ่งอยู่สุดทางริมกำแพงด้านในของบ่ออิฐ ประตูจึงจะเปิดออกสำหรับผู้ที่จะลงไปเปิดกลไกเอง ต้องขอเตือนว่าน้ำในบ่ออิฐนั้นมีพิษร้ายแรง แถมยังมีปลากินเนื้อที่มีฟันแหลมคม เรามาดูกันเถอะคะว่าหญิงสาวเพียงคนเดียวจะผ่านด่านที่ใช้แรงกายแบบนี้ไปได้ยังไง” มิลินอธิบายกติกาให้ผู้ชมฟัง

เอทิสฟังข้อมูลจากวันแล้วก็นิ่วหน้าเล็กน้อย

“พี่วันจะเอาจริงๆ หรือคะ หนูว่ามัน เอ่อ...”

“เอาจริงสิครับ ทำตามที่ผมบอกแหละครับ”

“เอาก็เอา ถ้าพี่อาลิเซมาบ่นที่หลังหนูไม่รู้ด้วยนะ”

เอชิสหยิบหอกออกมาจากช่องเก็บของ แล้วหมุนมันอย่างรวดเร็ว

“ดูนั่นสิคะ ตัวแทนของเจ้าหญิงอาลิเซน่าหยิบหอกออกมาแล้ว เธอจะเอามาทำอะไรกันแน่ ไม่จริง! เธอแทงใส่บ่ออริรูด้านล้างจนทะลุ ทำให้น้ำด้านในไหลออกมาจนหมด และดูเธอจะไม่รู้สึกอะไรกับพิษที่อยู่ในน้ำที่ไหลโดนขาเธอเลยนะคะ ท่านเอทิสคิดว่ายังไงคะ” มิลินหันไปถามอีกครั้ง

“เสียตายที่ไม่โดนเสีย...เอ๊ย! ไม่ใช่ เธอคงมีพรสวรรค์ด้านการต้านพิษนะครับ” เอทิสรีบแก้ตัวทันที

“ท่านเอทิสคงหมายความว่าเธอคงมีความสามารถในการป้องกันพิษและจุดที่โดนก็คือบริเวณเท้าซึ่งทำให้พิษส่งผลได้ไม่เต็มที่สินะคะ แต่เธอจะทำแบบนี้ไปทำไมกัน ท่านผู้ชมคะ ดูนั่น เธอกระโดดเข้าไปในบ่อแล้ว แล้วเธอก็เอาหอกแทงปลาที่นอนดินอยู่กับพื้น ไม่จริง! เธอเก็บปลาไปแล้วคะ ฉันละสงสัยจริงๆ ว่าเธอจะเอาปลากินเนื้อที่มีพิษร้ายแรงไปทำอะไร ท่านเอทิสคิดว่ายังไงคะ” มิลินเดาการกระทำของผู้เข้าแข่งขันตรงหน้าไม่ถูก เพราะสิ่งที่อีกฝ่ายทำนั้นไม่เกี่ยวกับการแข่งขันเลยสักนิด

“เธออาจจะเอาไปกินเพื่อเพิ่มความสามารถในการต้านพิษก็ได้ล่ะครับ” เอทิสตอบแบบไม่คิดอะไรมาก

“สมแล้วที่เป็นท่านเอทิส วิเคราะห์ได้เยี่ยมมาก พวกเรามาดูกันต่อดีกว่าว่าเธอจะทำอะไรอีก” มิลินหันไปมองหน้าจออีกครั้ง

เอชิสเก็บปลาเข้าช่องเก็บของไปพร้อมกับบ่นในใจ

“พี่วันนี้ก็แปลก ดันอยากกินปลากินเนื้อขึ้นมา พุดมาได้ว่าคิดว่าจะมีมันน่าจะแน่นเพราะต้องสู้กับสัตว์อื่น ไม่เห็นจะน่ากินตรงไหน คอยดูนะเดี๋ยวพี่ฟ้าต้องบ่นตอนทำเป็นอาหารเพราะต้องใส่ถุงมือป้องกันพิษอีก

‘ไมเลี พี่ฟาคงมีความสุขกับรอยยิ้มของพี่วันมากกว่า’

เมื่อเอชิสเก็บปลาไปจนหมดก็เดินไปที่กลไก ด้านล่างนั้นมีรูเล็กๆ อยู่รูหนึ่ง

“น้ำคงเข้าไปในรูนี้ไปดันกลไกสินะ ง่ายๆ แบบนี้ไม่ต้องถามพี่วันก็ได้”

เอชิสหยิบปืนปักผมออกจากช่องเก็บของ ปกติแล้วในช่องเก็บของของเธอมจะมีแต่เสื้อผ้า อุปกรณ์เสริมสวย และอาวุธที่ถนัดเท่านั้น เพราะเธอมักจะไปไหนมาไหนกับพี่วันที่หยิบของทุกอย่างได้ หรือถ้าจำเป็นจริงๆ ก็แค่กลับมิติลับระดับพิเศษไปเอา

เอชิสแทงปืนปักผมเข้าไปในรู แล้วเสียงประตูด้านต่อไปก็เปิดออกดังครืน เอชิสหยิบหมากฝรั่งที่เคี้ยวแล้วจากช่องเก็บของ ยึดปืนปักผมไว้กับรูเพื่อไม่ให้กลไกค้างไว้อย่างนั้น

“คิกๆ เรายี่ก็ฉลาดเหมือนกันนะ สงสัยเชื้อพี่วันจะเริ่มทำงาน คราวหน้าต้องกอดพี่วันนานๆ จะได้ซึมซับมาเยอะๆ” เอชิสพึมพำกับตัวเองเบาๆ กระโดดข้ามบ่อเข้าประตูไปอย่างสบายใจ

“เอชิสสบายจังเลย พี่วันรอบของหนูเอาแบบนี้บ้างนะ หนูชอบ” อควอริสที่ยืนเชียร์อยู่ข้างๆ พุดขึ้น

“ก็ต้องดูรูปแบบก่อนครี๊บ ผมเองก็ชอบอะไรที่มันไม่ต้องเหนื่อยเหมือนกัน สบายใจได้ครี๊บ” วันตอบแล้วหันกลับไปมองที่หน้าจอ มีสีหน้ากังวลเล็กน้อยเมื่อเห็นคู่แข่งอีกสองคนกำลังตามมาติดๆ ด้วยความสามารถที่ไม่ธรรมดาเหมือนกัน

“ร้อนสุดๆ ผิวจะเสียไหมเนี่ย” เอชิสบ่นเมื่อเห็นว่าด้านหน้าของเธอเป็นทะเลทรายไกลสุดลูกหูลูกตา ยิ่งเมื่อก้มมองพื้นทรายที่ได้รับแสงแดดก็ยังทำให้รู้สึกร้อนเข้าไปใหญ่

“เอาละคะ ท่านผู้ชม ตอนนีตัวแทนของเจ้าหญิงอาธีน่าได้มาถึง

จุดที่ต้องพบกับตัวแทนของกลุ่มอื่นแล้ว ในด้านแรกนั้นจะทดสอบความมุ่งมั่นในการพบเทพเจ้า โดยจะต้องเดินผ่านผืนทรายละเอียดที่เก็บความร้อนเอาไว้เป็นเวลานาน เรียกว่าทุกอย่างก้าวจะต้องใช้ความอดทนเป็นอย่างยิ่ง เรามาดูกันค่ะว่าตัวแทนของเจ้าหญิงอารีน่าจะผ่านไปได้อย่างไรสบายๆ อีกหรือไม่” มิลินตอนนี้รู้สึกลุ้นตลอดเวลาที่ผู้เข้าแข่งขันคนนี้จะทำอะไรทำให้แปลกใจได้อีกบ้าง

เอชิสยังไม่ก้าวออกจากประตูเพราะรอแผนจากฟิวัน ถึงเธอจะทนความร้อนของทะเลทรายได้ เพราะธาตุประจำตัวเป็นธาตุไฟ แต่ถ้ามีวิธีที่สบายกว่านี้ก็ย่อมดีกว่า ไม่นานนักเธอก็ได้คำตอบจากฟิวันคนเก่ง แบบนี้กลับไปจะหอมแก้มขอขอบคุณให้เต็มที่เลย

“ตัวแทนของเจ้าหญิงอารีน่ามีปฏิกิริยาแล้วค่ะ เธอหยิบหอกไม้ออกมาสองเล่ม จะเอามาทำอะไรกันนะ ดูสิคะ เธอใช้มีดเล่มเล็กที่ดูเหมือนที่เจาะรูอันใหญ่มากกว่า แทะเข้าที่ด้ามไม้ห่างจากปลายประมาณหนึ่งจวนมิดด้าม จากนั้นเธอก็ทำแบบเดียวกันกับอีกข้าง ฉันไม่รู้จริงๆ ค่ะว่าเธอคิดทำอะไรกันแน่ แต่คงเป็นสิ่งที่ทำให้สามารถผ่านด่านนี้ได้แน่นอน” มิลินทำหน้าที่พิธีกรไปพร้อมๆ กับลุ้นอย่างสนุกสนาน เธอไม่ได้มองประตูอีกสองประตูที่กำลังเปิดออกด้วยซ้ำ

เอชิสผูกเชือกยึดมีดเข้ากับด้ามหอกให้แน่นแล้วลองขยับดูว่าแข็งแรงดีหรือไม่ จากนั้นก็ขึ้นไปยืนบนด้ามมีดทั้งสอง ก่อนจะลองเคลื่อนไหวทดสอบ เมื่อเห็นว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไรแล้วจึงเดินเข้าไปยังเขตทะเลทรายอย่างง่ายดาย เธอใช้เวลาครู่หนึ่งในการฝึกเดิน เมื่อคล่องแล้วก็เร่งความเร็วทันที

“เสียอย่างเดียว ไม่มีอะไรบังแดด เสียดายชุดแม่มดจริงๆ” เอชิสบ่นพึมพำขณะใช้ไม้ถ่อก้าวไปข้างหน้า

“ช่างเป็นสิ่งที่ประตีสวรรค์ที่ยอดเยียมอะไรเช่นนี้ ดูสิคะ เธอไม่ต้อง

กังวลเรื่องทรายที่จะดูดเข้าทุกครั้งที่ย่ำลงไป แก้มไม่ต้องเจอความร้อนจากพื้นทรายด้วย ท่านเอทิสคิดว่ายังไงคะ” มลินารู้สึกทึ่งกับสิ่งที่เห็นมาก

“เธอทรงตัวได้เยี่ยมมากครับ ดูสง่างามจริงๆ” เอทิสคิดว่าจะกลับไปปั้นรูปปั้นของผู้เข้าแข่งขันคนนี้ได้ ช่างเป็นผู้หญิงที่ทั้งเก่งและดูดีเหลือเกิน

“สมเป็นท่านเอทิส มองได้เด็ดขาดมาก การทรงตัวบนแท่งไม้และเดินไปบนผืนทรายนั่น มันไม่ง่ายเลย แต่เธอกลับเดินได้อย่างคล่องแคล่วทีเดียว” มลินขยายความของเอทิสต่อ

“ถ้าแค่นี้ทำไม่ได้ก็คงไม่ได้แชมป์นักกีฬามาตราระดับโลกหรอกงานนี้ชนะเห็นๆ” อควอริสเอ่ยชมน้องตัวเอง

“ไม่หรอก เพราะคู่แข่งทั้งสองตามมาทันแล้ว ตอนนี้กำลังเดินเข้าทะเลทราย” อวานีซึ่งมองคู่แข่งทุกคนอยู่ตลอดเอ่ยขึ้น

“ได้ไง ทำไมผ่านมาได้เร็วนักล่ะคะ” อควอริสหันไปถามเพราะเธอม่แถมองเอทิส

“ก็ตัวแทนของเจ้าชายซาลัคผ่านด่านที่สองมาด้วยความเร็วพอกๆกับเอทิส แต่ไปเสียเวลากับการตักน้ำ แต่ก็ใช้วิธีสาดน้ำผ่านขอบบ่อที่สูงสองเมตรทำให้น้ำเต็มอย่างรวดเร็วยังไงล่ะ” อาลิเซซึ่งคอยมองอยู่เช่นเดียวกันตอบ

“แล้วเจ้าชายฟาฮาละ ดูบอบบางออก ทำไมผ่านไปไว้นัก”

“เจ้าชายฟาฮาเสียเวลากับด่านที่หนึ่งไปเยอะเพราะโขกศีรษะได้ไม่ไว้นัก แต่ในด่านที่สองเจ้าชายก็ใช้พลังสายลมช่วยในการเคลื่อนที่เช่นเดียวกับด่านที่สาม ก็เลยมาถึงด้วยเวลาที่ใกล้เคียงกับตัวแทนของเจ้าชายซาลัค” อวานีอธิบาย

“จำไว้นะครับ เราต้องไม่ประมาท ไม่ว่าคู่แข่งของเราจะเป็นใครก็ควรสังเกตเอาไว้ ต่อให้น่าน้ำอยู่แคไหน แต่ถ้าประมาทก็อาจพ่ายแพ้ได้

เหมือนกันครับ” วันหันไปสอนอควอริสที่มัวแต่เชียร์เอซิสจนไม่มองรอบด้าน

“คะ หนูจะจำไว้” อควอริสตอบเสียงอ่อนเพราะเธอเป็นอย่างนั้นจริงๆ

เมื่อตัวแทนของเจ้าชายซาลัคออกมาจากประตูที่วิ่งเข้าสู่ทะเลทรายโดยไม่กลัวร้อนแม้แต่น้อย เพียงแต่มีปัญหาเรื่องที่ขาจมลงไปทราย ทำให้เคลื่อนที่ไปได้ไม่ไวนัก

ทางด้านเจ้าชายฟาฮานวิ่งไปบนพื้นทรายด้วยความเร็วจนเท้าแทบจะลื่นเหินทราย ไม่นานนักเจ้าชายฟาฮาก็มองเห็นตัวแทนของเจ้าหญิงอาธิน่าที่นำอยู่ เขาแปลกใจเล็กน้อยเพราะนึกว่าตัวเองเป็นที่หนึ่ง แสดงว่าเด็กสาวคนนี้จะต้องมีดีอะไรบางอย่าง มิน่าเจ้าหญิงอาธิน่าถึงได้มั่นใจว่าตัวเองจะเป็นผู้ชนะ

“เก่ง แต่อย่างไรผู้ชนะก็คือข้าคนนี้” เจ้าชายฟาฮาเร่งความเร็วเพิ่มขึ้น

เอซิสได้ยินเสียงจากด้านหลังก็หันกลับไปมอง และเห็นเจ้าชายฟาฮาที่วิ่งมาพร้อมกับฝุ่นทรายที่ฟุ้งอยู่ข้างหลัง เมื่อดูจากความเร็วก็นึกว่าไม่นานจะต้องตามมาทันแน่

“นั่น ไม่น่าเชื่อ เจ้าชายฟาฮา เจ้าชายแห่งสายลมใช้อำนาจแห่งสายลมวิ่งตามไปได้จริงๆ แล้วคะ เครื่องมือที่ตัวแทนของเจ้าหญิงอาธิน่าใช้นี้ดูยังไงก็ไม่น่าจะเคลื่อนที่ได้เร็วกว่านี้แน่ๆ หรือจะมีการเปลี่ยนตัวผู้นำกัน ท่านเอทิสทราบไหมคะว่าเจ้าชายฟาฮาตามทันได้ยังไง” มิลินเพิ่งสังเกตเห็นเจ้าชายก็ตอนที่ตัวแทนของเจ้าหญิงอาธิน่าหันไปมอง เธอจึงต้องหาคนมาช่วยอธิบายเรื่องนี้

“สายลมครับ” เอทิสที่ไม่ได้มองเช่นกันก็ตอบไปมั่วๆ เช่นเคย

“สายลม นั่นสินะคะ ด้านมาราธอนเช่นนี้สายลมของท่านฟาฮา

คงแสดงจุดเด่นออกมาได้มากที่สุด สมแล้วที่เป็นท่านเอทิส ด้วยความสามารถนี้จึงถือว่ารวดเร็วที่สุดในบรรดาผู้แข่งทั้งหมด เราคงจะได้ผู้ชนะแล้วละ” มิลินประกาศอย่างตื่นเต้น

“ทราบแล้วละ ไวใจหนูได้เลย” เอทิสตอบพี่วันที่ให้คำแนะนำล่าสุดมาและหยุดหันไปมองเจ้าชายฟาฮา ไกลออกไปก็เห็นตัวแทนของเจ้าชายชาลัคที่กำลังวิ่งไล่เข้ามา

“เจ้าเก่งมาก แต่สุดท้ายผู้ชนะต้องเป็นข้าอยู่ดี” เจ้าชายฟาฮาพูดขึ้นเมื่อเข้าไปใกล้ แต่แล้วจู่ๆ เขาก็สะดุดทราย หน้าทิ่มลงไปทันที เหมือนกับสายลมที่พัดได้หายไปอย่างกะทันหัน

“โอ๊ย! ร้อน!” เจ้าชายตะโกนลั่น กลิ้งไปมาบนพื้นทรายอย่างทรมาน

“อ้าก!” เสียงดังขึ้นมาจากด้านหลัง ตัวแทนของเจ้าชายชาลัควิ่งขึ้นและกระโดดไปมาอย่างทรมานไม่แพ้กัน

“โห! พี่วันเล่นแบบนี้เลยหรือ ไม่ซีโง่งไปหน่อยหรือคะ” อควอริสหันไปถามวันที่ยืนสังเกตอย่างใจเย็น

“ไม่หรอกครับ เขาใช้ความสามารถของเขาได้ เราก็ใช้ความสามารถของเราบ้าง ไม่เห็นแปลกอะไรนี่ครับ” วันตอบ ตามองจอเพื่อจับตาคู่ต่อสู้ทั้งสอง รวมถึงผู้เข้าแข่งขันคนอื่นที่กำลังตามมาด้วยความไม่ประมาท

“มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ จู่ๆ เจ้าชายฟาฮาก็ลงไปนอนดินกับพื้น แถมตัวแทนของเจ้าชายชาลัคที่แสนอึดทนก็กรีดร้องด้วยความทรมานไปด้วย ท่านเอทิสคิดว่าเกิดอะไรขึ้นคะ” มิลินมองเหตุการณ์บนหน้าจอด้วยความสงสัยเป็นอย่างยิ่ง

เอทิสได้แต่มองจออย่างคิดไม่ออก หลังจากนั้นก็นหันไปมองคนดูที่เหมือนจะลุ้นกับคำตอบของเขา เขื่อนั่นว่าเขาจะต้องตอบคำถามนี้ได้

เอทิสกลืนน้ำลายลงคอแล้วตอบว่า

“ตัวแทนของเจ้าชายชาลส์อาจจะเพ็งนึกได้ว่าร้อน ส่วนเจ้าชาย
เอ๋อ...ส่งสั้ยลมหมดมั้งครับ”

‘ลมหมด’

คนทั้งโคลอสเซียมอิงกับคำตอบจนรอบตัวเจียบสนิท ไม่มีใครกล้าพูดหรือค้านสิ่งที่ได้ยิน ทุกคนเริ่มลองไต่ร่องแต่ก็ไม่สามารถหาคำตอบอื่นมาแทนได้ แถมคนตอบยังเป็นถึงลูกท่านแม่ทัพใหญ่ ซึ่งน่าจะมีประสบการณ์และความรู้สูงทั้งยังน่าเชื่อถือ ทุกคนจึงเริ่มคล้อยตาม

“ท่านเอทิสน่าจะหมายถึง เจ้าชายฟาฮาใช้พลังลมมาอย่างต่อเนื่องจนพลังหมดสิ้นนะ สมแล้วที่เป็นถึงลูกท่านแม่ทัพ แสดงว่าต่อให้มีพลังยิ่งใหญ่แค่ไหนก็มีวันหมดสิ้นเช่นเดียวกัน ตัวแทนของเจ้าชายชาลด์ที่มีพลังป้องกันความเจ็บปวดก็คงจะพลังหมดเหมือนกันสินะคะ” มิลินขยายความคำพูดของเอทิสต่อ ถึงจะฟังดูแปลกๆ แต่นอกจากท่านเอทิสจะเป็นลูกของแม่ทัพใหญ่แล้ว ก็ยังเป็นจิตรกรอีกด้วย บางคำพูด

จึงอาจต้องตีความ ซึ่งก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงสำหรับคนระดับเธออยู่แล้ว คิดดูจริงๆ ที่เชิญท่านเอทิสมาเป็นพิธีกรรม

เจ้าชายฟาฮาซึ่งทนความร้อนไม่ไหว แถมไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่ จึงคิดถอดใจ ไม่นานร่างของเจ้าชายก็หายตัวออกมาปรากฏบนเวทีหน่วยแพทย์รีบเข้าไปตรวจร่างกายทันที แต่เจ้าชายกลับผลัดออกอย่างไม่พอใจ

“นั่น ในเมื่อไม่สามารถใช้สายลมได้อย่างที่ท่านเอทิสว่า เจ้าชายฟาฮาก็ถอนตัวแล้วละ ตามกฎของการแข่งขันนั้นจะส่งผู้เข้าแข่งขันที่ยอมแพ้ออกมาทันที ตอนนี้อยู่ด้านทะเลทรายจึงเหลือเพียงตัวแทนของเจ้าหญิงอารีน่ากับตัวแทนของเจ้าชายซาลัคเท่านั้น” มิลินอธิบายกฎซึ่งมีไว้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการสูญเสียโดยไม่จำเป็น

เจ้าชายฟาฮาเดินตรงไปหาเจ้าหญิงอารีน่า ด้วยสีหน้าที่เหมือนอยากฆ่าใครสักคน

“คนของเจ้าทำอะไร ทำไม่ข้าถึงใช้พลังไม่ได้”

“ไม่ใช่ท่านขาดความรอบคอบ ใช้พลังสิ้นเปลืองจนหมดหรือ”
เจ้าหญิงอารีน่าถามกลับ

เจ้าชายลองใช้พลังดูก็พบว่ายังไม่สามารถใช้ได้เช่นเดิม ก่อนจะเริ่มคิดได้ว่าตัวเองไม่เคยใช้พลังต่อเนื่องขนาดนี้มาก่อน หรือจะเป็นอย่าง ที่เจ้าหญิงอารีน่าพูด เพราะเด็กสาวคนนั้นก็ไม่ได้ทำอะไรผิดไปด้วย

แต่คำพูดของเจ้าหญิงอารีน่ากลับทำให้คนทั้งโคลอสเซียมเชื่อคำพูดของเอทิสอย่างสนิทใจ จากเดิมที่ไม่คิดสนใจเพราะไม่มีความสามารถด้านการต่อสู้ แต่เมื่อการวิเคราะห์ของเอทิสถูกต้องแม่นยำอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการวิเคราะห์ครั้งต่อไปก็คงสามารถเชื่อถือได้ร้อยเปอร์เซ็นต์

ส่วนวันนี้ไม่ได้สนใจการสนทนาของทั้งคู่ แต่คอยดูการแข่งขันพร้อมกับคิดตามไปตลอดเวลา

ภายในด่านทะเลทราย

ตัวแทนของเจ้าชายซาลัคกัดฟันทนความร้อนจากทราย และเริ่มวิ่งต่อกำลังที่ฝึกฝนมาจนสามารถตามตัวแทนของเจ้าหญิงอารีน่าได้ทันในที่สุด

“เจ้าทำอะไรซ้ำกับเจ้าชายฟาฮา ทำไมพรสวรรค์การป้องกันความเจ็บปวดของข้ากับพลังสายลมของเจ้าชายถึงใช้ไม่ได้!” ตัวแทนของเจ้าชายซาลัคตะโกนถามเสียงดัง เท้ายกขึ้นลงตลอดเวลาเพื่อไม่ให้เกิดความร้อนสะสม

เอซิสทำหน้าเศร้าเล็กน้อย

“หนูไม่ได้ทำอะไรเลยนะคะ ก็เห็นอยู่ว่าหนูเดินของหนูอยู่ปกติ” เอซิสตอบพร้อมกับปาดตาด้วยมือที่แอบหยิบน้ำแข็งจากกระติกน้ำข้างตัวมาถือไว้ ทำให้เห็นเป็นรอยคราบน้ำตาลงมาจากตาทั้งสองข้าง

“เจ้าไม่ต้องมาแก้ตัว ก็ดีเหมือนกัน ตอนนี้มีแค่ข้ากับเจ้า ถ้าข้ากำจัดเจ้าได้ ข้าคงได้เป็นผู้ชนะอย่างแน่นอน” ตัวแทนของเจ้าชายซาลัคหยิบดาบใหญ่ยาวเมตรครึ่ง กว้างสามสิบเซนติเมตรออกมาแล้วฟันเต็มแรง

“อย่าลืคะ หนูไม่อยากรู้กับใครคะ หนูอยากแข่งขันกันอย่างยุติธรรม ใช้ความสามารถที่มีเข้าสู่เส้นชัยเท่านั้น” เอซิสพยายามเลี่ยงเนื่องจากไม่ยอมสัมผัสโดนทรายร้อนๆ ข้างล่าง แล้วขยับตัวหลบ โชคดีที่พื้นเป็นทรายและอาวุธที่อีกฝ่ายใช้เป็นดาบใหญ่ทำให้เธอหลบได้ง่ายๆ

“เรามาแข่งกันแบบยุติธรรมดีกว่าค่ะ” เอซิสทำตัวสั่นเบาๆ พร้อมกับทำหน้าหวาดกลัว

“แย่มาก เด็กคนนั้นไม่ได้อยากสู้ด้วยแท้ๆ”

“ผู้ใหญ่วิ่งแกล้งเด็ก”

“ดูสิ เด็กคนนั้นร้องไห้ด้วย เธอคงแค่อยากแข่งให้เต็มที่เท่านั้น”

“นั่นสิ แทนที่จะแข่งกันแบบยุติธรรม กลับใช้วิธีกำจัดคู่แข่งเนียนะ”

“วิ่งแข่งกันตรงๆ สิ!”

“ใช่ ถึงจะไม่ยอมรับผู้หญิง แต่ถ้าคิดใช้วิธีซี้ซลาดแบบนี้ มันก็ไม่สมเป็นนักรบผู้ยิ่งใหญ่หรอก!”

“ขอให้กรรมตามสนอง”

“ดูสิคะ ทั้งๆ ที่พลังหมดไปเองแท้ๆ แต่กลับไปหาเรื่องเด็กคนหนึ่งที่ตั้งใจแข่งขันอย่างจริงจัง เรามาให้กำลังใจเธอกันเถอะค่ะ” มิลินอาศัยจังหวะที่ผู้คนให้ความสนใจดันผู้แข่งขันที่เธอสนใจให้เด่นขึ้น

“ไม่ต้องกลัวนะ พี่เชียร์น้องเต็มที่!”

“เอชิสู้ๆ อย่ายอมแพ้พวกผู้ชายนะ!”

“หลบระวัง ใจเย็นๆ เข้าไว้”

เสียงเชียร์จากผู้หญิงและกลุ่มผู้ชายที่ชอบเธอดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

“จริงๆ เลย ใจเรื่องแกล้งร้องให้เพื่อเรียกร้องความสนใจนี่ แก่ไม่หายเสียที กลับมาคงต้องอบรมกันหน่อยแล้ว” อวานีบ่น สองฝ่าแฝดตัวแสบประจำบ้านมักใช้นิสัยเสียนี้แก้เวลาทำผิดอยู่บ่อยๆ ถึงจะรู้ว่าโกหก แต่ก็มักทำให้พ่อไม่กล้าดุมาก

“แต่สกลอาชีพแม่มดต้องสาปของเอชิสนี่โกงจริงๆ นะ เล่นใช้พลังไม่ได้หนึ่งชั่วโมงเนี่ย” อควอริสนั้นชอบสกลนี้มากที่สุดทีเดียว ถึงจะเป็นสกลแบบสุ่ม แต่จากการทดสอบหลายครั้ง สกลจะสุ่มเอาความสามารถที่ศัตรูถนัดมากที่สุด

“แถมมาคู่กับสายเวทค่าสาปก็ยิ่งน่ากลัวขึ้นไปอีก ถ้าจัดการเธอไม่ได้ภายในครั้งเดียวก็ปิดประตูชนะไปได้เลย แถมไม่ต้องทำอะไรมากด้วยซ้ำ” อาลิเซ่ที่ได้ลองทดสอบมาแล้วรู้ดีถึงความน่ากลัวของสกลนี้

กลับมาที่การต่อสู้ของตัวแทนของเจ้าชายซาลัคกับเอชิส เอชิสถอย

หลบการต่อสู้ไปเรื่อย ๆ

“พวกเราเลิกสู้แล้วมาแข่งกันแบบปกติดีกว่านะคะ”

“ไม่มีทาง ด้วยพลังกำลังมหาศาลที่ฝึกมาเป็นอย่างดี ข้ามันใจว่าขอเพียงฟันเจ้าได้เพียงสักครั้ง ข้าก็จะเป็นผู้ชนะ” ตัวแทนของเจ้าชายซาลัคตอบแล้วพุ่งตัวเข้าหาพร้อมกับเหวี่ยงดาบเร็วขึ้น แต่ทันใดนั้นเอง...

“อึกกกก!!!” ตัวแทนของเจ้าชายซาลัคก็ทั้งดาบแล้วจับไหล่ของตัวเองด้วยสีหน้าเจ็บปวด

“บอกแล้วว่าอย่าสู้กันเลย เตือนแล้วนะ”

เอชิสมองคู่แข่งที่ถูกคำสาปแบบอัตโนมัติเล่นงาน

คำสาปกระดูกอ่อน (D)

ผู้ที่ถูกสาปจะมีความแข็งแกร่งของกระดูกน้อยลง

ตัวแทนของเจ้าชายซาลัคเดินไปมา เจ็บปวดทั้งจากคำสาปและจากความร้อนของผืนทราย ไม่นานก็ถอนตัวจากการแข่งขันไปปรากฏที่กลุ่มของตัวเอง หน่วยพยาบาลรีบเข้าไปดูอาการแล้วก็บอกคนอื่น ๆ ว่า

“ไม่มีอะไรมาก แค่หัวไหล่หลุดค่ะ น่าจะเกิดจากการเหวี่ยงดาบใหญ่ไปมาอย่างรุนแรง โดยเฉพาะท่าสุดท้ายที่เหมือนจะทุ่มสุดตัว”

“เฮอะ! อีกนิดเดียวแท้ๆ ข้าก็จะชนะอยู่แล้ว” ตัวแทนของเจ้าชายซาลัคพยายามทำให้ตัวเองดูดี แต่เมื่อมองไปรอบๆ กลับต้องแปลกใจกับบรรยากาศที่ตรงกันข้ามกับที่คิดเอาไว้

“กรรมตามสนองแล้ว!”

“พวกวังแกผู้หญิงก็แบบนี้แหละ”

“ถ้าแข่งปกติธรรมดาก็คงชนะไปแล้ว เขาไม่อยากจะสู้ด้วยเสียหน่อย”

“ดาบนั้นคืนสนอง ฟันไปแรงแบบนี้ ไหล่หลุดก็สมควรแล้วละ!”

เสียงก่นด่าดังขึ้นไม่มากนัก แต่ก็ทำให้รู้ว่าคนดูไม่พอใจ ตัวแทนของเจ้าชายซาลัคจึงตะโกนกลับไปด้วยความไม่พอใจ

“ทำไม! การแข่งขันนี้ไม่ได้ห้ามไม่ให้สู้กันเสียหน่อย ข้าทำผิดตรงไหน ยัยเด็กนั่นมันต้องโกงแน่ๆ”

เสียงให้ร้องดังก้องทั่วโคลอสเซียม

“ทุเรศจริงๆ แพ้ไม่รู้จักแพ้ น้ำใจนักกีฬาก็ไม่มี ไม่รู้ว่าเจ้าชายซาลัคไปเอามาร่วมทีมได้ยังไง” เสียงตะโกนครวญดังลั่นจนได้ยินชัดเจนคนอื่นๆ จึงเริ่มตะโกนขึ้นมาบ้าง

“แพ้ผู้หญิงเพราะตัวเองไม่เก่งและไม่อดทนแท้ๆ สู้ไม่ได้ก็บอกมาตรงๆ ยังเป็นลูกผู้ชายเสียกว่า”

“กลับไปเลย!”

“พวกเราไม่ต้องการคนไม่มีน้ำใจนักกีฬา!”

“คนแบบนี้อยู่ไปก็เสื่อมเสียเกียรตินักรบ!”

“ท่านผู้ชมโปรดอยู่ในความสงบด้วยค่ะ ตัวแทนของเจ้าหญิงอารีน่าก็ยังปลอดภัยอยู่ เรามาดูเธอแข่งดีกว่าค่ะ ดูสิ เธอใกล้จะไปถึงด้านต่อไปแล้ว” มลิณเห็นท่าทางไม่พอใจของคนดูจึงรีบเปลี่ยนเรื่องทันที

เอชิสเดินอย่างสบายใจหลังจากเห็นว่าไม่มีคู่แข่งในระยะใกล้อีกที่สำคัญคือเธอใกล้จะพ้นจากด้านที่แสนร้อนนี้แล้วด้วย โดยก่อนหน้านี้ก็ไม่มีลิ้มใช้แฉ่เก็บดาบที่ตกอยู่เข้าช่องเก็บของในจังหวะที่วันบอกว่าจะไม่มีการเห็นไปด้วย ถึงเธอจะไม่รู้ว่าเก็บไปทำไมแต่ก็ทำตามคำสั่งแต่โดยดี เพราะวันยั่วว่าถ้าเธออะไรน่าสนใจก็ให้เก็บมาให้หมด

เอชิสเดินต่อจนสุดเขตทะเลทรายแล้วเก็บหอกทั้งสองเข้าช่องเก็บของเพื่อไว้วันซ่อมในภายหลัง จากนั้นก็ออกวิ่งด้วยความระมัดระวังจนมาถึงด้านที่มีหลุมกว้าง ด้านล่างคือเหล็กแหลม ด้านบนมีขวานขนาด

ยักษ์แก่งไปมา ในหลุมนั้นมีเสาขนาด 10 - 30 เซนติเมตรตั้งห่างกันไปประมาณ 1 - 2 เมตร

“เอาละคะ ตอนนี้ตัวแทนของเจ้าหญิงอารีน่าก็มาถึงช่วงหลังของด่านที่สองแล้ว อย่างที่เราเห็นกันนะคะ ด่านนี้ต้องอาศัยการทรงตัวและจังหวะข้ามเสาไปที่ละเสา นอกจากนี้ยังต้องหลบขวานด้านบน ถ้าพลาดไปก็มีแต่ความตายเท่านั้นที่รออยู่ วิธีแปลกๆ ที่ผ่านมามคงไม่สามารถใช้ได้ พุดง่าย ๆ คือต้องใช้ทั้งกำลัง การจับจังหวะ และต้องมีฝีมือจริงๆ เรามาดูกันเถอะคะว่าเธอจะผ่านด่านนี้ไปได้ง่าย ๆ เหมือนเดิมหรือไม่ โอ๊ะ คุณนั่นสิคะ เธอกระโดดเหยียบเสาไปได้เร็วมาก เหมือนกับเดินอยู่บนพื้น ยิ่งไปยังนั้นเลย ท่านเอทิสคิดว่าเธอทำได้ยังไงคะ” มลินอิงกับสิ่งที่เห็น เธอไม่คิดมาก่อนเลยว่าผู้เข้าแข่งขันคนนี้จะทำอะไรแบบนี้ได้

“เธอน่าจะเริ่มเอาจริงแล้วละมั้งครับ ก่อนหน้านี้คงจะอ้อมแรงเอาไว้ ไม่เหมือนกับผู้เข้าแข่งขันคนอื่นๆ ที่ตอนนี้แทบจะหมดแรงกันแล้ว” เอทิสตอบหลังจากเห็นคนอื่นๆ พวกกันหมดแรงในด้านทะเลทรายจนต้องกลับมา คำตอบนี้ถือเป็นการสนับสนุนเรื่องที่เจ้าชายฟาฮาใช้พลังจนหมด ผู้คนจึงพากันคิดว่าเด็กสาวคนนี้ช่างเป็นคนที่ทั้งเก่งและรอบคอบ มองการณ์ไกล เหมาะที่จะเป็นผู้นำในอนาคต เจ้าหญิงอารีน่าที่เป็นผู้คัดเลือกมาก็คงมีความสามารถด้านการปกครองที่ยอดเยี่ยม

“หนูว่าหลังจากที่เจ้าหญิงอารีน่าได้ครองเมือง พี่วันน่าจะบอกให้เจ้าหญิงเลื่อนตำแหน่งให้เอทิสเป็นพิเศษนะคะ แต่ละเรื่องทีพุดมา พวกเราได้ประโยชน์ทั้งนั้น” อควอริสหันไปพุดกับพี่วัน

“ไม่หรอกครับ คนแบบนี้ผมจะจับไปอยู่ในห้องศิลปะขนาดใหญ่แล้วให้ทำงานที่ตัวเองถนัดดีกว่า คงไม่เอามามีส่วนร่วมในการปกครองแน่ เพราะคาดเดาการกระทำได้ยากเกินไป อาจทำเรื่องที่ทำให้บ้านเมืองเสียหายได้โดยไม่รู้ตัว” วันตอบโดยไม่ได้หันไปจากหน้าจอ เขาคิดแยก

เอชิสจากการปกครองตั้งแต่ได้ยินคำว่าคทาสวยแล้ว

เอชิสกระโดดไปบนเสาดด้วยความสบายใจ ดูแล้วด้านนี้น่าจะเป็นด้านที่ง่ายที่สุดสำหรับนักกีฬายิมนาสติกแบบเธอ ส่วนขวานก็แกว่งเป็นจังหวะง่ายๆ ให้หลังตาเดินยังทำได้ด้วยซ้ำ เธอกระโดดไปถึงปลายทางก็เจอทางเดินที่ผนังทั้งสองด้านมีช่องอยู่เต็มไปหมด เอชิสยิ้มเล็กน้อยแล้วพุ่งตัวไปอย่างรวดเร็ว

“พวกเราดูเอชิสคะ ความเร็วมันช่างน่าทึ่งจริงๆ ฉันยังไม่เคยเห็นใครเร็วเท่านี้มาก่อน ที่สำคัญเธอรับลูกธนูทุกนัดที่พุ่งออกมาได้อย่างสบายๆ เป็นผู้เข้าแข่งขันที่ซ่อนความสามารถไว้อย่างมิดชิด ก่อนจะมาแสดงให้พวกเราได้เห็นกันในด้านสุดท้าย” มิลินจับไมค์แน่นอย่างตื่นเต้น

“การฝึกของพี่วันยังยากกว่าตั้งเยอะ เล่นให้ปิดตารับการจู่โจมจากทุกทิศทาง กว่าที่จะจับจังหวะได้ก็เล่นเอาเกือบจะหมดสวย เอชิสเจอแต่ด้านง่ายๆ แบบนี้น่าอิจฉาจัง” อควอริสพูดขึ้น ลูกธนูแค่นั้นไม่มีทางเทียบกับการจู่โจมของอาวุธหลากหลายที่พุ่งมาจากทุกทิศทาง เรียกว่าถ้าใครผ่านการฝึกนรกของวันมาได้ ด้านกับดักแค่นี้ก็แค่ของเด็กเล่นเท่านั้น

“ดูท่าทาง รอบนี้ผมจะได้ลูกธนูชุดใหม่มาให้วอนี่อีกเพียบเลย ดีจริงๆ” วันพูดลอยๆ

เมื่อเอชิสพ้นจากกับดักก็พบกับแท่นบูชาขนาดใหญ่ ตรงหน้าคือกระถางหินที่มีไฟลุกท่วมอยู่ ด้านข้างมีคบเพลิงวางพียงอยู่ เอชิสจึงหยิบมันมาจุดไฟที่กระถางหิน แต่แล้วก็ได้ยินเสียงวันบอกให้จุดคบเพลิงที่เหลืออีกสองอันด้วย เธอจึงทำตามอย่างงุนงง จากนั้นก็เดินเข้าช่องที่อยู่ทางด้านหลัง มาโผล่บนลานวังของโคลอสเซียม

เอชิสถือคบเพลิงทั้งสามวิ่งไปตามทาง ท่ามกลางเสียงเชียร์ที่ตั้งไปทั่ว และเมื่อเธอวิ่งขึ้นไปจุดไฟในกระถางคบเพลิงของโคลอสเซียม ก็มีเลข 19 ปรากฏขึ้นในช่องว่างของดาวแปดแฉกในตำแหน่งของเจ้าหญิง

อาธิน่า

“ผลการแข่งขันออกมาแล้วค่ะ ผู้ชนะได้แก่ตัวแทนของเจ้าหญิงอาธิน่า ได้คะแนนไปคนเดียวสิบเก้าคะแนน เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจจริงๆ ท่านเอทิสคิดว่าจะเกี่ยวกับที่เธอหิบบคเพลิงมาทั้งสามอันหรือเปล่าคะ” มิลินประกาศผลการแข่งอย่างเป็นทางการ แม้แต่เจ้าหญิงอาธิน่าเองก็ยังแปลกใจกับผลคะแนนเช่นกัน

“ไม่น่าจะเกี่ยวนะคะครับ ผมว่าการที่เธอหิบบคเพลิงทั้งหมดมา คงอยากแสดงความเคารพต่อเทพเจ้าแทนผู้เข้าแข่งขันคนอื่นที่ถอนตัวไป เทพเจ้าจึงเห็นใจในความตั้งใจของเธอเลยประทานคะแนนให้ทั้งหมดแบบนี้” เอทิสแย้ง ทำให้เกิดเสียงตะโกนก้องแสดงความยินดีกับผู้ชนะที่เทพเจ้าให้การรับรองร้อยเปอร์เซ็นต์คนนี้

เจ้าชายทั้งหมดต่างมองผลด้วยความไม่พอใจ แต่ในเมื่อเป็นคะแนนจากเทพเจ้าจึงไม่สามารถโต้แย้งได้

“ทำแบบนี้ได้ด้วยหรือคะ” อควอริสหันไปถาม

วันยิ้มแล้วหันมาตอบคำถามเนื่องจากการแข่งรอบแรกจบลงแล้ว

ว่า

“ก็มันไม่มีกฎข้อไหนบอกนี่ครับว่า ผู้ชนะ คนที่ได้ที่สองกับที่สามจะเป็นคนเดียวกันไม่ได้ แค่ว่าคนที่เอาคบเพลิงที่จุดแล้วกลับมาถึงตามลำดับก็จะได้คะแนนไป”

205

ยังไม่ได้ตั้งชื่อ

ภายในมิติลับระดับพิเศษ

เหล่ามอนสเตอร์ระดับจักรพรรดินั่งล้อมวงกันในป่าหลังบ้าน บน
โต๊ะมีชุดน้ำชาและของว่าง

“น้ำชาค่ะ” ริสสะท้อน้ำชาให้ยูนิ

“อืม...น้ำชาของริสจะอร่อยชาติดีมากเลยนะ” ยูนิกล่าวชมหลังจาก
ดื่มลงไป

“นั่นสินะ ได้ตีม้ำชาใกล้กับน้ำตกจำลองแบบนี้ ถึงฉันจะไม่ชอบ
น้ำก็เถอะ” ซุซาคู่น้ำชาให้ร้อนแล้วดื่มลงไป

“แต่ข้าชอบธรรมชาติแบบนี้ละ นายท่านไปชนป่ามาให้แบบนี้ รู้สึก
ดีจริงๆ” เบียดโกะตีม้ำชาพางมองธรรมชาติรอบตัว สูดกลิ่นของป่าที่ห่าง
เหินมาหลายวัน

“ข้าก็ไม่เคยสงบสุข สงบจิตใจแบบนี้มานานแล้ว เหมือนได้ลิ้ม
เรื่องทุกขใจไปจนหมด” ฟินิกซ์หลับตาสัมผัสธรรมชาติรอบตัว

“น้ำชานี้เป็นสูตรพิเศษค่ะ ช่วยดับความร้อนรุ่มในใจต่างๆ ได้
เจ้านายไปเก็บมาจากป่าสมุนไพรแล้วให้ระทำเป็นชาค่ะ”

ทั้งสี่มองชาในมือและดื่มเข้าไปอีกครั้ง จากนั้นก็หยิบขนมขึ้นมา
กินคู่กันอย่างสบายใจ พร้อมกับมองป่าโดยรอบ

“สงบดีจริงๆ”

ภายในเกม เมืองเฟิร์สเทียร์

“ถ้าไม่อยากตายก็หนีไป!” เสียงอันคุ้นเคยที่ผู้เล่นได้ยินมาหลาย
วันดังขึ้น พร้อมกับเสียงสั่นสะเทือนราวแผ่นดินไหว

“พวกเรา กลุ่มบ้ำเลือดมันมาอีกแล้ว หนีเร็ว” ผู้เล่นอาชีพนักเวท
ตะโกนบอก

“เฮ้ย! มันมาอีกแล้วหรว สองวันนี้เจอไปสามรอบแล้วนะ ทำไม
ไม่มีใครไปจัดการมันบ้าง” ผู้เล่นอาชีพนักบวชที่เคยตายเพราะคนกลุ่มนี้
มาแล้วบ่น

“ไม่ใช่ไม่เคย แต่ตายเรียบ ฝีมือของทั้งสี่คนมันระดับสุดยอดแล้ว
ดูท่าทางในชีวิตจริงคงเป็นนักสู้ที่เก่งน่าดู แกมยังมีอาวุธที่ไม่รู้ไปหามา
จากไหนอีก นี่มันโกงกันชัดๆ” ผู้เล่นนักดาบมองดาบของตัวเองที่สามารถ
เพิ่มพลังโจมตีสองเท่าเมื่อฟันอย่างต่อเนื่อง แต่กลับเทียบเท่ากับอาวุธของ
คนเหล่านั้นไม่ได้เลย

“พวกแกจะพูดให้ได้อะไรขึ้นมา โน่น มันวิ่งใกล้เข้ามาแล้ว อยาก
โดนฝูงมอนสเตอร์เหยียบอีกหรือไง” ผู้เล่นอาชีพนักเวทรีบใช้ใบกลับเมือง
ก่อนจะเข้าไปอยู่ในระยะโจมตี ส่วนคนอื่นๆ ก็รีบทำตาม พร้อมกับภาวนา
ให้ผู้เล่นกลุ่มนี้รีบไปหาพื้นที่เมืองอื่นเสียที

อีกด้านหนึ่งที่เพิ่งกำจัดมอนสเตอร์ไปอีกรอบ

“เอละ รีบพักเข้า เดี่ยวเราจะเดินทางไปเมืองชั้นสองเพื่อเก็บเลเวลต่อ มอนสเตอร์ของเมืองนี้ไม่เหมาะที่จะใช้เก็บเลเวลแล้ว” มารตะโณสั่งลูกน้องทั้งสิ้น

“ตอนนี้พวกเราแค่เลเวล 60 กว่ากันแล้ว ท่านมารยังไม่พอใจอีกหรือครับ น่าจะพักเสียหน่อยนะครับ” บกพยายามต่อรองเพราะเล่นเก็บเลเวลมารารอนแบบนี้มันก็ไม่ไหวเหมือนกัน นี่เขาวิ่งติดต่อกันมาหลายชั่วโมงจนยกขาแทบไม่ขึ้นด้วยซ้ำ

“ไม่ได้ บอกแล้วที่เราต้องอัปเลเวลถึง 100 ให้ได้ให้เร็วที่สุด เสียหายที่มาพวกนกไม่ได้ ไม่งั้นเลเวลคงขึ้นได้ไวกว่านี้เยอะ แอวมอนสเตอร์บางตัวก็ดันลากข้ามถิ่นไม่ได้อีก แยก” มารตอบและบ่นต่อ

“แต่นี้พวกเราก็เลเวลเริ่มสูงแล้ว ผมว่าน่าจะไปหาอาชีพในเกมมาเสริมนะครับ เพราะมอนสเตอร์ชั้นสองมันไม่คุ้มตาม แต่ยังปล่อยพลังแถมมีทักษะเสริมอีกหลายอย่าง เผลออ พวกผมจะได้ตายกันก่อนวิ่งมาถึงจุดนัด” พร่องพยายามยกเหตุผลขึ้นมา ตอนแรกเขาก็มั่นใจในฝีมือของตัวเอง แต่พอเจอผู้เล่นเลเวลสูงที่ใช้สกิลช่วย ก็ทำให้เขาต้องเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ เรียกว่าถ้าไม่มีความสามารถในโลกจริงกับอาวุธประจำตัวละก็คงแพ้ไปนานแล้ว

“ฮิ! เอาจั๊กก็ได้ ต่อไปพวกเราไปหาเผ่าลับกับอาชีพลับที่เก่งๆ แข่งคนของเราไปสับข้อมูลพวกนี้มาได้มากที่สุด” มารพูดขึ้น โดยที่มั่นใจว่า The One จะต้องมาอาชีพกับเผ่าที่ไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน ดังนั้นถ้าจะสู้กันก็ต้องหาอาชีพกับเผ่าที่มันสุดยอดจริงๆ เท่านั้น

ภาพ ลักษณะ บก พร่อง ได้แต่ทำใจ พร้อมกับคิดว่าได้อาชีพลับกับเผ่าลับนี้มันหาเจอได้ง่ายที่ไหนกัน แอเมเจ้านายยังจะเอาระดับสุดยอดอีกต่างหาก งานนี้คงได้แต่ภาวนาให้โชควิ่งมาหาเท่านั้น แต่เจ้านายของ

เขามีโชคที่ไหนกัน

ณ ห้อง GM

“ตอนนี้ผู้บริหารแจ้งมาแล้วว่าให้ปรับผู้เล่นมารและคนในกลุ่มเป็นผู้เล่นเฝ้าระวังระดับ A+ ให้ GM หนึ่งคนรับหน้าที่ดูแลและให้รายงานกับระดับรองหัวหน้าโดยตรงเท่านั้น” หัวหน้า GM แจ้งเรื่องจากฝ่ายผู้บริหาร

“ผมละไม่เข้าใจ ทำไมช่วงนี้ถึงมีแต่พวกสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นโผล่เข้ามาในเกมอยู่เรื่อยๆ นะ ยิ่งชุด มาร ภาพ ลักษณะ บก พร่องด้วยแล้ว เจ้าพวกนี้มันไม่สนว่าใครหน้าไหนจะเป็นตายร้ายดียังไง เรียกว่าใครขวางก็ฆ่าทิ้งหมด ไม่มีปราณี อย่างกับพวกนักฆ่ามาเล่นเกมยังงี้ยังงั้น” รองอเร็กซ์บ่นเมื่องานเพิ่มขึ้นมากจะทันหันอย่างต่อเนื่อง

“เอาน่า ตอนนี้ผู้บริหารให้นายได้อีที่เป็นสี่เท่าอยู่คนเดียวเลยนะ ไม่รวยตอนนี้แล้วจะไปรวยตอนไหน” หัวหน้า GM ว่า

“จริงหรือครับหัวหน้า! โอทีสี่เท่า! พระเจ้า บ้านหลังใหม่ในฝัน!” รองอเร็กซ์กระโดดตัวลอยแต่ไม่นานก็ทำหน้าเศร้าแทน

“อ้าว! เป็นอะไรไป สี่เท่ายังไม่พอใจอีกรึ” รองเซนถามหลังจากเห็นสีหน้าของอเร็กซ์

“มีเงินแต่ไม่มีโอกาสใช้เงิน มันก็เหมือนไม่มีแหละ ดูตอนนี้สิ ได้เจอหน้าเมียตอนกลับไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดแค่ชั่วโมงเดียวเอง เฮ้อ! คิดแล้วเศร้า” รองอเร็กซ์ตอบด้วยสีหน้าสุดเซ็ง

“เอาน่า ฉันว่าชีวิตนายถือว่ามีโชคแล้วละ ที่ช่วงนี้สามารถหาเงินได้เยอะๆ แบบนี้ นายต้องขบใจผู้เล่นพวกนี้ด้วยซ้ำไป” รองซีเดียปลอบทว่าอเร็กซ์ดูไม่ได้ใส่ใจกับคำปลอบนี้ และไม่ได้มองรอยยิ้มของซีเดียเลย เพราะไม่เข้าใจว่าช่วยถึงขนาดนี้มันจะเรียกว่าโชคดีได้ยังไง

ภายในโคลอสเซียม

“เก่งมากเลยครับ” วันยิ้มชมเอชิสที่เดินกลับมารวมกลุ่ม

“นั่นก็เพราะได้พี่วันแนะนำ หนูก็เลยสบาย อย่างว่า อยู่กับพี่วันก็สบายไปแปดอย่าง” เอชิสชมวันเสร็จก็พุ่งเข้าไปหอมแก้ม มันใจว่ารอบนี้ต้องหลบไม่ได้แน่เพราะใช้สกิลเทเลพอร์ตไม่ได้ แคมยังอยู่ในการแข่งขันคงไม่ทำอะไรที่มันผิดปกติแน่ๆ

วันยื่นหนึ่งให้หอมแต่โดยดีเพราะซีเกียจวุ่นวายกับผลที่ตามมา

“ขอบคุณนะคะสำหรับคำแนะนำ” เอชิสยิ้มให้อีกครั้งแล้วถอยมา

“นี่ อายคนอื่นเขาบ้างสิ” อวานี่ดู

“ก็แค่หอมแก้มเอง ไม่เห็นจะเป็นอะไร ที่พี่อวานี่จูบกับพี่วันตั้งหลายครั้ง หนูไม่เห็นว่าจะอะไรเลย” เอชิสแซว

“แต่พี่ก็ทำในที่ส่วนตัว” อวานี่แย้ง

“นั่นไง พี่อวานี่ยอมรับแล้วว่าจูบกับพี่วันบ่อยๆ” อควอริสรีบดักคอ

“เดี๋ยวเถอะ!” อวานี่จะดุดแต่ก็คิดว่าพูดมากไปมีแต่จะเข้าตัว จึงเสียบแล้วหันไปมองเวทีแทน

“ตอนนี้ผู้เข้าแข่งขันรอบแรกก็กลับมาครบหมดแล้ว เรามาลุ้นกันต่อในเกมที่สอง ชื่อเกมได้ปรากฏให้เห็นบนดาวด้านบนแล้ว ใช่ค่ะ มันคือเกมที่พิสูจน์ความสามารถของชายชาตรี ที่ยึดถือพลังคือทุกสิ่ง ไม่ต้องใช้เทคนิคอะไรนอกจากพลังกำลังเท่านั้น ขอเชิญเจ้าชายและเจ้าหญิงเปิดการแข่งขันรอบต่อไปได้ค่ะ” มิลินกล่าว

“งะ! ขออย่าได้เป็นหนูเลย” เมื่ออควอริสได้ยืนยันว่าเป็นการแข่งขันแบบใช้แรงก็รีบภาวนาทันที

เจ้าชายกับเจ้าหญิงทุกคนจับสร้อยคอที่ได้จากการทำสัญญา ไม่นาน ดาวแปดแฉกบนโคลอสเซียมก็เปล่งแสงอีกครั้ง และพุ่งตรงไปยังสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่มของวัน ร่างนั้นหายตัวไปโผล่ที่ลานกว้างด้านล่าง

และเสียงก็ดังจากช่องสื่อสารว่า

“ซี้โกงอะ เอชิสไปไหนสบายทุกที พอถึงที่ของหนู ถ้าไม่สู้จนเกือบตายก็ใช้แรงตลอด” อควอริสบันอย่างแข็งๆ ตอนที่ได้อาชีพก็ต้องสู้กับคนตั้งหลายคน ไหนจะตอนที่ได้เบียดโกะมาอีก ทำไมฟ้าช่างไม่ยุติธรรมกับเธอเลย แถมรอบๆ ตัวก็มีแต่พวกผู้ชายล่ำๆ หน้าตาโหดๆ แบบที่หล่อเท่ไม่มีหลุดมาให้มองสักคน

“พวกเราดูสิ มีผู้หญิงบอบบางเข้ามาอยู่ในนี้ด้วย ไม่รู้ว่าจะจับดาบไหวหรืเปล่า” หนึ่งในผู้เข้าแข่งขันแซว

“ข้าขอเตือนว่า สถานที่แห่งนี้เป็นที่ของเหล่าชายชาติตรี หญิงสาวอย่างเจ้าควรกลับไปทำอาหารเลี้ยงสามีจะดีกว่า” เจ้าชายอาซัค ผู้มีพรแห่งพลัง ยืนยึดดอกลีอยเปล่าอวดกล้ำเนื้อที่สมบูรณ์

“บังเอิญหนูทำเป็นแต่อาหารตระกูลไข่ และก็ไม่ใช่พวกบ้ากล้ำเนื้อด้วย หนูเป็นสาวน้อยบอบบางนะ” อควอริสบันไม่พอใจ มีแต่พวกไม่เจริญหูเจริญตา ไม่มีหนุ่มหล่อชาวเนียนสมเป็นผู้ดีบ้างหรือไง แบบนี้อยู่กับพี่วันสองคนยังดีเสียกว่า

“ไม่น่าเชื่อ รอบนี้เราได้สาวน้อยฝาแฝดที่เพิ่งจะชนะการแข่งขันรอบแรกไป แต่ี่เป็นการแข่งที่ใช้เพียงแค่พลังกำลัง แล้วสาวน้อยผู้นี้จะเอาชนะการแข่งขันได้อย่างไร ท่านเอทิสมีความเห็นยังไงคะ” มิลินหันไปถามความเห็น

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ที่พอรู้ก็คือนี่เป็นการแข่งขันศักดิ์สิทธิ์ของผู้ชายทั้งหลาย ถ้าเธอชนะได้ก็คงเป็นหญิงเหนือชายทั้งปวงนะครับ” เอทิสตอบ

วันสำรวจผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนเพื่อประเมิน ระหว่างนั้นเสียงของอควอริสก็แทรกเข้ามาว่า

“พี่วันอย่าลืมหาวิธีให้หนูแข่งแบบสบายๆ เหมือนเอชิสด้วยละ

กลับไปหนูจะได้หอมแก้มพี่วันอีกข้างไหนคะ”

“ไม่ต้องก็ได้ครับ” วันปฏิเสธ

“หะ! พี่วันก็ อย่าช่วยแต่เอชิสคนเดียวสิคะ” อควอริสทำแก้มปองพุดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“ช่วยนะผมช่วยอยู่แล้วครับ เลียบอกว่าไม่ต้องตอบแทนด้วยการหอมแก้มก็ได้ มันรู้สึกแปลกๆ ซอบกล จริงๆ แล้วด้านนี้ก็เหมาะกับอควอริสดีนะครับ เพราะในกลุ่มของพวกเรา ไม่มีใครมีค่าพลังกายเยอะเท่าอควอริสอีกแล้ว” วันยิ้มกับท่าทางของอควอริส

“ก็พี่วันแหละ เอาแต่ฝึกอะไรให้หนูก็ไม่รู้ แบกตะกั่ววิ่งไปมา ตะก้อนหินที่หล่นจากน้ำตก ปืนหน้าผา ฟันลูกธนู ลูกปืน ที่เอชิสละก็ แค่นี้ไปท่องคำสาปกับหลบอาวุธอย่างเดียว” อควอริสบ่น

“ก็คนละสายนี้ครับ เอชิสเขาเป็นสายว่องไว ใช้วิธีหลบแล้วร่ายคำสาปใส่เป็นหลัก ส่วนอควอริสเป็นสายแนวหน้า เร็ว แรง อึดใจครับ” วันที่แจจ

“นั่นแหละ นานๆ ที่ขอสบายบ้างเถอะ พี่วันช่วยคิดหน่อยนะคะ” อควอริสตัดบทเพราะเอียงสู้ไม่ได้ ไม่นานก็ได้ยินพิธีกรอธิบายด้านพลังกำลังนี้

“เอาละค่ะ การแข่งนี้จะมีการทดสอบอยู่หลายด้าน ผู้ชนะของแต่ละด้านจะได้คะแนนสามคะแนน ลำดับที่สองได้สองคะแนน และลำดับที่สามได้หนึ่งคะแนน เมื่อจบการทดสอบทั้งหมด ผู้ที่มีคะแนนรวมมากที่สุดสามอันดับจะได้ไปสิบคะแนน หกคะแนนและสามคะแนนตามลำดับ ฉะนั้นคิดว่าการแข่งขันคงไม่มีทางได้คะแนนเต็มสิบเก้าคะแนนแน่ๆ ท่านเอชิสคิดว่าอย่างนั้นหรือเปล่าคะ” มิลินหันไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญพิเศษของเธอ

“น่ารักพอกันครับ ไม่ใช่ ผมหมายถึงเธอก็น่าจะมีฝีมือไม่ต่างจากแฝดของเธอครับ” เอทิสรีบแก้ตัว ตอนแรกคิดว่าตัวเองจะต้องมาดูแลผู้ชาย

แข่งจึงรู้สึกเบื่อกเล็กน้อย แต่กลายเป็นว่ามีสาว ๆ ให้ดูหลายคนจึงค่อยรู้สึกดีขึ้นมาน้อย และตั้งใจว่าจะต้องกลับไปวาดรูปพวกเธอเก็บไว้

“แสดงว่าท่านเอทิสคิดว่ประมาณไม่ได้สินะคะ เรามาลุ้นกันดีกว่าว่าสาวน้อยบบบางจะมีแรงเทียบกับบุรุษที่แข็งแกร่งหรือไม่ เริ่มจากด่านแรก ด่านสู่วัวกระทิง ในด่านนี้จะมีกำแพงที่ติดล้อเอาไว้ ทุกๆ สิบห้าวินาทีจะมีการปล่อยวัวกระทิงหนึ่งตัวดันกำแพงเข้ามา ผู้เข้าแข่งขันจะต้องออกแรงดันให้กำแพงอยู่ในแนวที่กำหนด เราจะตัดสินแพ้ชนะด้วยจำนวนของวัวกระทิงที่ถูกปล่อยค่ะ โดยจะให้ผู้เข้าแข่งขันทยอยเข้าช่องว่างมิติไปที่ละคน โดยเรียงตามลำดับอายุของเจ้าชายกับเจ้าหญิง ซึ่งจะเริ่มจากตัวแทนของเจ้าชายโลคอสและจบที่ตัวแทนของเจ้าหญิงอาธีน่าค่ะ” มิลินอธิบายเสร็จ ประมุขมิติก็ปรากฏออกมาให้ตัวแทนเจ้าชายโลคอสก้าวเข้าไป

หลังประมุขิตินั้นเป็นช่องทางเดินกว้างประมาณสิบเมตร และกำแพงติดล้อสูงสามเมตรวางขวางเอาไว้ สองข้างทางเป็นรางเหล็กยาว คาดว่ามีไว้ให้กำแพงเคลื่อนไปตามรางโดยไม่ล้ม ด้านหลังของผู้เข้าแข่งขันห่างไปประมาณห้าเมตรมีเส้นยาวตีเอาไว้ เมื่อมองจากหน้าจอในโลคอสเซียม อีกด้านหนึ่งของกำแพงนั้นเป็นช่องที่แคบกว่าตัวกำแพงสำหรับปล่อยกระทิงออกมา

ผู้เข้าแข่งขันเริ่มทยอยเข้าไปทดสอบ แต่ละคนสามารถสู้กับกระทิงได้ประมาณสี่ถึงห้าตัว เรียกว่าไม่ต่างกันมากนัก

“ดูนั่นสิคะ เจ้าชายอาซัคที่มีพรด้านพลังกำลังดันกระทิงตัวที่สิบ ยื้อกันจนเดาไม่ออก ไม่ค่ะ ตอนนี้เจ้าชายเริ่มถอยแล้วค่ะ เจ้าชายพยายามดันกลับไปอีกครั้ง ใจไม่ไหวจริงๆ ค่ะ เท้าเจ้าชายสัมผัสกับเส้นเสียแล้ว ช่างน่าเสียดายจริงๆ แต่ก็ขึ้นเป็นอันดับหนึ่งด้วยจำนวนกระทิงสิบตัวค่ะ”

เจ้าชายอาซัคทำสีหน้าเสียดยเล็กน้อย แต่เมื่อออกมาก็แบ่งกล้ำมให้ทุกคนดู เพื่อแสดงพลังของตน

“ซี! เหม็นเหงื่อจะตาย” อควอริสพึมพำเบาๆ เมื่อเจ้าชายอาซัคเดินผ่าน ตอนนี้เธอรับคำสั่งจากวันมาเรียบร้อยแล้วจึงเดินเข้าประตูมิติด้วยรอยยิ้ม

“ในที่สุดเวลาที่ทุกท่านรอคอยก็มาถึง เรามาดูกันว่าตัวแทนของเจ้าหญิงอาธีน่าจะทำอะไรให้เราแปลกใจกันอีกหรือไม่” มิลินพยายามดึงความสนใจจากผู้ชมมายังผู้แข่งขันคนสำคัญของเธอ และในรอบนี้ก็เริ่มมีเสียงเชียร์ขึ้นมาบ้าง

อควอริสยืนนิ่งอยู่ห่างจากกำแพงห้าสิบเซนติเมตร ซึ่งวันบอกว่าถ้าเข้าไปใกล้กว่านี้วัฏกระทิงก็จะถูกปล่อยออกมา ซึ่งตอนแรกวันบอกว่าเธอสามารถต้านวัฏกระทิงสิบตัวได้สบายๆ อยู่แล้ว เธอจึงต้องเสียน้ำลายอ่อนหาวิธีสบายๆ ไปตั้งเยอะ

อควอริสหยิบดาบประจำตัวขึ้นมา

“เพลงดาบธราตา แบบไร้ลมปราณ กระบวนท่าที่หนึ่ง ยังไม่ได้ตั้งชื่อ” ‘ติดไว้ก่อน’ อควอริสคิดในใจ

ดาบลากพื้นเป็นแนวยาวจนเป็นร่องลึกที่กว้างเล็กน้อย จากนั้นอควอริสก็ไปรี้อิฐที่พื้นอีกด้านออกมา

“ตัวแทนของเจ้าหญิงอาธีน่าทำอะไรแปลกๆ อีกแล้วละ เธอจะทำอะไรกันแน่ ฉันเข้าใจแล้วละ เธอหยิบอิฐไปเสียบในร่องที่ขุดเอาไว้ แต่เธอทำไปเพื่ออะไรกัน” มิลินมองด้วยความสงสัย

อควอริสทดสอบว่าอิฐที่เสียบลงไปแข็งแรงดีพอหรือไม่ จากนั้นก็เข้าไปเอามือดันกำแพง ไม่นานก็สัมผัสได้ถึงแรงดันจากอีกด้าน เธอปล่อยให้กำแพงดันเข้ามาติดอิฐที่เสียบขวางเอาไว้จนหยุดลง แล้วอควอริสก็นั่งพิงกำแพง หยิบขนมขึ้นมากินระหว่างรอวัฏกระทิงตัวต่อไป

“เธอนั่งกินขนมคะ กำแพงหยุดสนธิแบบนี้คาดว่าน่าจะรับแรงของ
วัวกระทิงได้อีกหลายตัว เธอคิดได้ยังไง แล้วดูท่าทางสบายๆ นั่นสิคะ”
มิลิน้องอีกครั้งกับวิธีการของคนกลุ่มนี้ ช่างเป็นวิธีที่ไม่เหมือนใครและ
ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน

“คนของเจ้าโง่ไปอีกแล้ว!” เจ้าชายฟาฮาหันไปโวยใส่เจ้าหญิง
อาธิน่า

“คนของข้าทำตามกติกาทุกอย่าง ถ้าทำผิดกติกาจริง เทพเจ้าก็
ต้องลงโทษแล้วสิ” เจ้าหญิงอาธิน่าแย้ง

เมื่อเจอคำว่าเทพเจ้า เจ้าชายฟาฮากับเจ้าชายคนอื่นก็ได้แต่
ยอมรับโดยไม่รู้ว่าจะเถียงสู้ได้อย่างไร

อควอริสนั่งอยู่ไม่นานก็รู้สึกได้ถึงแรงดันที่มากขึ้น แผ่นอิฐที่ใช้กัน
เริ่มมีปฏิกิริยา เธอจึงลุกขึ้นยืนปัดฝุ่นตามตัวเล็กน้อย

“นั่น เธอขยับตัวแล้วคะ ดูท่าทางวิธีนี้จะต้านวัวกระทิงได้แค่แก้
ตัวเท่านั้น จากนั้นเธอคงต้องออกแรงเองแล้ว เรามาดูกันว่าเธอจะต้านได้
อีกกี่ตัว แต่ขอเพียงอีกแค่สองตัว เธอก็จะเป็นผู้ชนะทันที” มิลิน่า

อควอริสกระโดดข้ามกำแพงไปแล้วหยิบดาบออกมา “เพลงดาบ
ธารา แบบไร้ลมปราณ กระบวนท่าที่สอง ยังไม่ได้ตั้งชื่อ” ‘ติดไว้ก่อน’
อควอริสคิดในใจแล้วแทงดาบใส่น้ำผากของกระทิงที่ดันกำแพงอยู่ที่ละ
ตัว

“เอ่อ...ผมว่าไม่ต้องตะโกนชื่อท่าที่ยังไม่มีก็ได้ครับ หรือไม่ก็ตั้งไป
สักชื่อเอา” วันมองอย่างไม่เข้าใจว่าจะตะโกนชื่อไปทำไม

“พี่วันอะ หนูเป็นนักดาบ เวลาโจมตีก็ต้องมีท่าให้ชัดเจน มีชื่อท่า
แจ่มๆ จะได้ดูเท่หน่อย ขนาดตอนสร้างเพลงดาบธาราแก้กระบวนท่า หนู
กับเอซียังคิดชื่อตั้งหลายวัน รอบนี้จะกลับไปหาชื่อดีๆ ตั้งอยู่ พี่วัน
บ่นมากๆ เข้า เสียเวลาหนูไม่เอาวัวกระทิงกลับไปให้กินนะ” อควอริสตอบ

พลางแหงดาบใส่วัฏกระหิงตัวต่อไป

“ไม่น่าเชื่อค่ะท่านผู้ชม ตัวแทนของเจ้าหญิงอาธีน่าฆ่าวัฏกระหิงที่ดันกำแพงไปที่ละตัวได้อย่างสบายๆ เพราะกระหิงเหล่านี้ไม่มีทางโจมตีกลับ ที่สำคัญคือเธอไม่ถูกเทพเจ้าลงโทษด้วย มันเกิดอะไรขึ้นคะท่านเอทิส” มิลินไม่รู้จะอธิบายยังไงจึงหันไปหาตัวช่วย

เอทิสเจอกับคำถามใหม่ที่ยากกว่าครั้งที่แล้ว ก็กลืนน้ำลายอีกครั้งแล้วตอบ

“ถ้าดูจากรอบแรกที่คู่แข่งใช้ไม้คทาของเทพเจ้าเคาะพื้นได้ ผมว่าดาบของเธอก็คงเป็นดาบของเทพเจ้าเช่นเดียวกัน ดีไม่ดีคนกลุ่มนี้อาจเป็นเชื้อสายของเทพเจ้าทุกคนเลยก็ได้ ดังนั้นเทพเจ้าจึงไม่ลงโทษพวกเธอครับ”

206

จับตา

ภายในบ้านหลังหนึ่ง ในโลกจริง

“ไม่น่าเชื่อว่าจะมีวันนี้ได้ วันของพวกเรา” เสียงทุ้มดังกังวานไปทั่วห้อง ในห้องนั้นมีคนเจ็ดคนนั่งอยู่รอบโต๊ะ

“ผมก็คิดเช่นเดียวกัน นี่น่าจะเป็นโอกาสที่ดีที่สุดในรอบแปดปี” เสียงเข้มดังมาจากชายหนุ่มอีกคน

“ใช่ ฉันละเบื่อที่จะต้องหลบๆ ซ่อนๆ แบบนี้ จะทำอะไร ไปที่ไหนก็ลำบาก ยังดีที่ผ้าตัดเปลี่ยนใบหน้าได้ ไม่งั้นชีวิตนี้ก็ไม่ต้องทำอะไรแล้ว” เสียงแหลมสูงดังขึ้นด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“แล้วพวกเราจะเอาอย่างไร เข้าไปในเกมแล้วหาตัวจริงของมันซะเหวอ ถึงเจอตัวก็ไม่ใช่ว่าจะจัดการได้ง่ายๆ นะ” เสียงไววอยดังขึ้นมาบ้าง

“หยุดเถียงกันก่อน พวกเรารู้ดีว่าตอนนี้ต้องให้เจอตัวจริงก็ทำอะไร

ไม่ได้แน่ มีแต่จะตายเสียมากกว่า อย่าลืมนะว่าตอนนี้คนเหล่านั้นมีทั้งอำนาจและพลังที่จะบดขยี้พวกเรา” เสียงทรงอำนาจดังขึ้นจากหัวโต๊ะ

“เรื่องนั้นพวกเรารู้ดีถึงต้องหลบซ่อนตัวอยู่แบบนี้ สรุปมาสิ คิล นายจะให้พวกเราทำอะไร ถึงเรียกประชุมแบบนี้” เสียงที่ไวววายเมื่อสักครู่นี้ไปถาม

“ใจเย็นก่อน โอม คนที่ฉันเรียกมาในวันนี้คือกลุ่มคนที่ทรยศต่ออริสเมื่อแปดปีก่อน ตอนนั้นพวกเราคิดว่าถ้ากำจัด The One ได้ก็คงไม่มีปัญหา แต่นายจ้างกลับถูกฆ่าตายอย่างเป็นปริศนา และยังมีการตั้งองค์กรใหม่ขึ้นมาสืบทอดตัวพวกเราด้วย” คิลที่เป็นหัวหน้าขบวนการเอ่ยถึงอดีต หลังจากเหตุการณ์นั้น พวกเขาก็ไม่สามารถดำรงชีวิตตามปกติได้ เพราะเงินแท้ๆ ถึงทำให้พวกเขากลับมาทรยศคนที่สร้างตัวเองขึ้นมา

“เรื่องนั้นฉันก็รู้แล้ว เขาเป็นว่านายจะให้ทำอะไรก็ตาม ฉันเพื่อชีวิตแบบนี้เต็มทน” เสียงแหลมสูงบ่น

“เล็ก เธอไม่ต้องเป็นห่วง ผมคิดแผนไว้แล้ว อย่างที่พวกเรารู้กันดีว่าตอนนี้ The One ผู้ที่ควบคุมทุกอย่างและสร้างอริสคนใหม่ขึ้นมา ได้เข้าไปเล่นเกมเกมหนึ่ง นั่นทำให้มันต้องได้รู้จักกับคนอื่น พวกเราจะเข้าไปสืบว่ามันเข้าไปสนิทกับใครบ้าง จากนั้นก็จะใช้คนพวกนั้นข่มขู่ให้มันสัญญาว่าจะปล่อยพวกเราและเลิกติดตามอีก” คิลอธิบายแผนที่คิดเอาไว้

“ในเมื่อจับตัวประกันได้แล้วทำไมไม่หาทางฆ่ามันทิ้งล่ะ จะได้ไม่ต้องกังวลอีก” อีกคนถามเสียงเข้มอย่างต้องการตัดปัญหา

“นี่ มาก นายก็อีกคน คิดแต่เรื่องฆ่ากัน การไล่หมาให้จนตรอกมันอาจสู้แบบแลกชีวิตได้ ผมจึงจะใช้วิธีต่อรองแทนไง ระดับมันคงจะรักษาคำพูดพอสมควรแหละ” คิลอธิบาย

“สรุปว่านายบอกหน้าที่มาทีละคนเลยดีกว่า” มากถาม

“ก่อนอื่นตัวผม โอม เล็ก มาก จะเล่นเกมเพื่อหาตัว The One และตรวจสอบคนสนิทรอบตัวมัน ส่วนพวกนายที่เหลือก็ให้จับตาพวกเพื่อนกลุ่มแก็กเกอร์ของมันเอาไว้ อาจมีความเชื่อมโยงกันได้ แต่จำไว้ละ อย่าเข้าใกล้มากเกินไป ตอนนี้นักกลุ่มนี้ไม่มีใครธรรมดาแม้แต่คนเดียว” คิล ย้ำ จากนั้นก็อธิบายแผนการย่อยๆ ต่อ

ภายในเกม

คนทั้งโคลอสเซียมอิงกับสิ่งที่ได้ยิน คนบางส่วนมองว่าคนกลุ่มนี้เป็นบุตรของเทพเจ้าไปแล้ว

อควอริสฆ่าวัวกระทิงอย่างต่อเนื่องอย่างไม่ยากเย็นนัก เพราะพวกมันมัวแต่วิ่งไปข้างหน้าเท่านั้น ไม่นานวัวกระทิงทั้งหนึ่งร้อยตัวก็ถูกฆ่าตายจนหมด

“ตอนนี้ตัวแทนของเจ้าหญิงอาธีน่าได้ฆ่ากระทิงหมดแล้ว แอมยังมีส่วนหน้าเหมือนโกรธแค้นอีกด้วย ฉันไม่รู้เพราะอะไร แต่ถือว่าเธอต้านวัวกระทิงได้ถึงหนึ่งร้อยตัว เรียกว่าเป็นสถิติที่สูงสุดเท่าที่เคยมีมา” มิลินอธิบายไปตามภาพที่เห็น

อควอริสมองซากวัวกระทิงและเตรียมจะเก็บไปให้วัน แต่ซากเหล่านั้นกลับหายไป

“เฮ้! แบบนี้จะเอาอะไรไปฝากพี่วันละ ถ้าด่านต่อไปพี่วันไม่ช่วยกันก็เหนื่อยแย่สิ” อควอริสบ่น แต่แล้วลานด้านหน้าก็ปรากฏแสงสว่างวาบ และ AI ประจำตัวก็รายงานว่

“เนื่องจากผู้เล่นอควอริสสังหารวัวกระทิงในพิธีการแข่งขันหมดสิ้น จึงเรียกบอสวัวกระทิง มิโนทากอส ระดับแม่ทัพ เลเวล 190 ออกมา”

อควอริสมองวัวกระทิงสูงกว่าสี่เมตรที่มีท่าทางโกรธแค้นและกระพือเท้าไปมาเหมือนเตรียมจะวิ่งเข้าใส่

“หะ! ทำไมเรื่องออกแรงต้องมาลงที่เราประจำเนี่ย” อควอริสบนอย่างหัวเสีย

“ช่างเถอะ ร้อยตัวเปลี่ยนเป็นตัวใหญ่หนึ่งตัว พี่วันก็น่าจะพอใจเหมือนกันละมัง”

“ไม่น่าเชื่อค่ะ มิโนทากอส ปีศาจกระทิงในตำนานที่อดีตกษัตริย์เคยต่อสู้และจับขังเอาไว้ปรากฏตัวขึ้นมาแล้ว หรือจะเป็นวิธีลงโทษของเทพเจ้ากันแน่ ท่านเอทิสคิดว่าจะยังไงคะ” มิลินพูดอย่างตกใจ เพราะที่ผ่านมามันเป็นเพียงตำนานที่เล่าขานกันมาเท่านั้น

“ผมว่าไม่น่าจะใช้ครับ ประวัติศาสตร์ของเมืองนี้ที่ผมศึกษามา ที่อดีตกษัตริย์ล่องมันเข้าไปในมิติพิเศษแล้วกักขังเอาไว้ และใช้พรสวรรค์แบ่งพลังของมัน ใช้วัฏกระทิงทดสอบผู้เข้าแข่งขันชิงตำแหน่งกษัตริย์ ก็เพราะกระทิงตัวนี้สร้างความเสียหายให้กับบ้านเมืองครับ” เอทิสพูดถึงประวัติศาสตร์ด้วยสีหน้ามั่นใจกว่าที่ผ่านมา ทำให้ผู้ชมรู้สึกเชื่อถือยิ่งขึ้น

“ไม่น่าเชื่อ หรือเธอคิดจะสังหารมิโนทากอสที่เคยสร้างความเดือดร้อนให้เมืองนี้ มิน่า เธอถึงได้ฆ่าวัฏกระทิงทั้งๆ ที่ไม่มีความจำเป็นสักนิด แต่สัตว์อสูรระดับแม่ทัพที่แม้แต่อดีตกษัตริย์ไม่สามารถจัดการได้ เธอจะสู้กับมันได้อย่างไร” มิลินพูดอย่างตื่นเต้นและลุ้นไปด้วย

“พี่วันมีคำแนะนำดีๆ ไหมคะ นี่เพราะพี่วันอยากกินวัฏกระทิง ถึงได้กลายเป็นแบบนี้ เอาแบบไม่เหนื่อย งานสบายนะคะ” อควอริสถามไปทางช่องสื่อสาร

“ตัวใหญ่เนื้อแน่น กระดูกก็น่าจะแข็งแรง เซอร์เบอร์สคงชอบ หนังกูแล้วคงนามาก ใช้ทำไซฟานังเล่นได้ สรูปก็คืออควอริสช่วยจัดการแบบไม่ต้องให้เสียเลือดได้ไหมครับ” วันพิจารณาบอสวัฏกระทิงแล้วตอบ

“โห! ไม่ช่วยแต่กลับหางานเพิ่มให้แบบนี้มันก็น้อยสิคะ แถมไม่อยากจะเสียเลือดอีก สู้แบบสบายๆ ไม่ได้หรอ ไม่เห็นใจสาวน้อย

ผู้บอบบางบ้างเลยหรือคะ” อควอริสบนพลาทงหลบการโจมตีของบอสวั
กระทิ้งไปพลาทง

“ก็เตะอัดสมองไปที่เดียวกับจบแล้วไม่ใช่หรือครับ” วันตอบอย่าง
ไม่ใส่ใจนัก

“ถ้าทำแบบนั้น ภาพลักษณ์สาวน้อยผู้บอบบางก็เสียหายหมดสิ
คะ” อควอริสแย้ง กระโดดขึ้นไปบนหัวของบอสวักระทิ้งแล้ววิ่งลงไป
ข้างหลัง

“ผมว่าไม่ต้องไปสนใจเรื่องภาพลักษณ์มากก็ได้ครับ ตอนนี้เรื่อง
จัดการวักระทิ้งตัวนี้สำคัญกว่า” วันแย้ง

“ก็ได้ แต่พี่วันต้องให้รางวัลหนูเยอะๆ ด้วยนะ” อควอริสบนและ
ตั้งท่าเตรียมต่อสู้ บอสวักระทิ้งหันมาพ่นลมหายใจด้วยความโกรธ
มนุษย์คนนี้เร็วจนมันจัดการไม่ได้เสียที แต่ในเมื่อหยุดอยู่กับที่แบบนี้ก็ขอ
โจมตีให้เต็มกำลังก็แล้วกัน

บอสวักระทิ้งย่อตัวเล็กน้อยแล้วพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว อควอริส
กระยะแล้วกระโดดขึ้น

“ราชันย์รวมเป็นหนึ่งใน”

แสงสว่างปรากฏที่เท้าของอควอริส แล้วเธอก็เตะเท้าออกไป เกิด
เงาเท้าทั้งหมดหนึ่งร้อยเงา ก่อนจะรวมเป็นเงาเดียวโจมตีไปที่หน้าผาก
ของบอสวักระทิ้งอย่างแรง

บอสวักระทิ้งวิ่งไปทันที อควอริสเห็นดังนั้นจึงใช้เข้าของมันเป็น
หลักหมุนตัว

“ศาสตราจารย์แห่งราชันย์”

เงาเท้าร้อยเงาปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่ได้รวมเป็นเงาเดียว
เพราะติดดีเลย์สิบนาที่จากสกลราชันย์รวมเป็นหนึ่งใน เงาเท้าทั้งหมดหนึ่งร้อย
กระแทกเข้าที่หน้าผากของบอสวักระทิ้งต่อเนื่อง แล้วอควอริสก็เหวี่ยง

ตัวเตะต่ออีกหลายชุดจนในที่สุดบอสวักระทิงก็ล้มลง

“สุดท้ายก็ต้องออกแรงเองจนได้” อควอริสบนขณะมองผลงานหัวของบอสวักระทิงมีเลือดไหลซึมออกมา คาดว่ากะโหลกคงจะแตกไปแล้ว อควอริสสำรวจบอสวักระทิงเมื่อพบว่ามันยังไม่ตายสนิท จึงอัดเข้าที่เดิมอีกครั้ง แล้วเลือดก็พุ่งออกมา เมื่อได้ยินเสียงแฉะจาก AI ประจำตัว เธอจึงค่อนข้างมั่นใจว่ามันตายสนิทแล้ว

“ยี้! เลือด เลอะหมดเลย” อควอริสบนเมื่อเห็นร่างตัวเองเต็มไปด้วยเลือด จากนั้นก็เก็บซากบอสวักระทิงเข้าช่องเก็บของไป พลังคิดว่าจะขออะไรวันเป็นค่าเหนื่อยดี

“สุดยอดคะ เธอใช้แค่พลังกำลังก็สามารถล้มบอสวักระทิงที่เก่งกาจลงได้ แสดงว่าสิ่งที่เธอทำก่อนหน้านี้ก็เพื่อรักษาแรงไว้สู้กับบอสวักระทิงเป็นแน่ เท่ากับว่าไม่เพียงแค่ว่าเธอจะชนะในด่านนี้ เธอยังสามารถสังหารสิ่งที่เคยทำให้พวกเราลำบากอีกด้วย ท่านเอทิสคิดว่าเป็นบุตรของเทพเจ้าหรือเปล่าคะ” มิลินกล่าวด้วยความทึ่ง

“ครับ” เอทิสที่ไม่ได้ฟังจึงตอบรับไป เพราะมัวแต่มองท่าทางที่ดูเข้มแข็งแต่แฝงไว้ด้วยความสนุกสนานของผู้เข้าแข่งขันคนนี้ ส่วนคนดูก็ยิ่งเกิดความเลื่อมใสต่อเด็กสาวที่เป็นบุตรของเทพเจ้า คงจะแฝงตัวมาลองทดสอบเล่นๆ แน่

อควอริสเดินกลับออกมาก็ได้ยินเสียงโห่ร้องแสดงความยินดีดังไปทั่ว จึงโค้งพร้อมกับรอยยิ้มขอบคุณ ทำให้แต่ละคนยิ่งรู้สึกดีกับเธอขึ้นไปอีก

“บ้าไปแล้ว บุตรแห่งเทพเจ้า แล้วแบบนี้จะสู้ได้ยังไง” หนึ่งในตัวแทนผู้เข้าแข่งขันตะโกนพร้อมกับรู้สึกยอแม่งในใจ จึงทำให้ถูกขับออกจากการแข่งขันทันที ไม่นานผู้เข้าแข่งขันคนอื่นๆ ก็ยอมแพ้เช่นเดียวกันจนเหลือเพียงเจ้าชายอาซัคกับอควอริสเท่านั้น

“ต่อไปเป็นบุตรแห่งเทพเจ้า แต่นี่คือการแข่งอันศักดิ์สิทธิ์ ข้าไม่มีทางหนีอย่างแน่นอน” เจ้าชายอาซัคยี้ดออก แสดงความกล้าหาญที่กล้าเผชิญหน้ากับผู้ที่อาจเป็นบุตรแห่งเทพเจ้า

“เอ!? หนูเป็นผู้หญิง เป็นบุตรอะไรนั่นไม่ได้หรอกค่ะ แต่ถ้าเจ้าชายถอนตัวไปอีกคนก็ตินะคะ หนูจะได้ชนะไปเลย ไม่เหนียวดี” อควอริสตอบ หลังจากพบว่ารายชื่อบนบอร์ดเหลือเพียงสองชื่อ ก็คือเธอซึ่งได้สามคะแนนกับเจ้าชายอาซัคที่ได้สองคะแนน

“เอาละค่ะ ตอนนีเื่องจากผู้เข้าแข่งขันถอนตัว จนเหลือเพียงตัวแทนของเจ้าหญิงอาธิน่ากับเจ้าชายอาซัคเท่านั้น เรามาดูกันต่อค่ะว่าใครจะเป็นผู้ชนะคนสุดท้าย ในด้านต่อไปจะเป็นด้านท่มน้ำหนัก ลูกตุ้มเหล็กติดโซ่ที่ใช้มีน้ำหนักถึงหนึ่งร้อยกิโลกรัม เรียกว่าแค่ยกให้ขึ้นก็ยากแล้วค่ะ กติกาในด้านนี้คือต้องเหวี่ยงลูกตุ้มไปให้ไกลที่สุด โดยจะวัดจากจุดที่ลูกตุ้มหรือโซ่ตกนะคะ ที่สำคัญคือ จะต้องเหวี่ยงอยู่ในแนวเส้นที่กำหนดเท่านั้น” มิลินอธิบายกติกาของด้านตามที่ปรากฏในมือ

เจ้าชายอาซัคได้เริ่มก่อนเป็นคนแรก จึงเดินไปจับปลายโซ่แล้วยกลูกตุ้มขึ้นมาด้วยท่าทางสบายๆ เจ้าชายถอยหลังไปเล็กน้อยแล้วเรียกใช้พลังพรแห่งพลัง จากนั้นก็หมุนตัว เหวี่ยงลูกตุ้มไปสุดแรง

“ย้ากกกกก!!!”

ลูกตุ้มพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า ก่อนจะไถ่ตกลงมา

“เก๋าสิบเก้าเมตรค่ะ เป็นสถิติที่น่าทึ่งมาก สมแล้วที่เป็นเจ้าชายอาซัคผู้มีพลังกำลังเหนือใคร” มิลินแจ้งผลของเจ้าชาย

เมื่อเจ้าชายได้ยินอย่างนั้นก็พอใจ คิดว่าเด็กสาวตรงหน้าอาจจะให้แรงไปกับบอสสวรรค์ทั้งหมดแล้วก็ได้ ระหว่างเดินผ่านก็ยี้ดออกขึ้นเหมือนอย่างเคย

“ยี้! ตัวเหม็นเหี่ยวขนาดนี้ ทำไมชอบมาใกล้จังนะ” อควอริสบน

พิมพ์มาแล้วเดินไปยังตำแหน่งที่กำหนด

‘ใช้แรงอีกแล้ว ไม่เห็นใจสาวน้อยผู้บอบบางบ้างเลย’

“ตอนนี้ก็ถึงตัวแทนของเจ้าหญิงอาธิน่าแล้ว เรามาดูกันว่าเธอจะพาลูกตุ้มไปได้ไกลแค่ไหน”

อคควอริสเดินไปหยิบโซ่แล้วเหวี่ยงลูกตุ้มขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วเรียกดาบประจำตัวออกมา

“ทลายเกราะ”

สกิลอาวุธประจำตัวขั้นที่สอง ทลายเกราะ

ความสามารถ : โจมตีโดยไม่สนใจพลังป้องกัน แลกกับพลังชีวิตหนึ่งเปอร์เซ็นต์ของพลังชีวิตสูงสุด

อคควอริสฟันลิบครึ่งพร้อมกัน ทำให้ลูกตุ้มขาดเป็นชิ้นๆ แล้วร่วงลงสู่พื้น

“ศาสตร์แห่งราชันย์”

อคควอริสแทงดาบหนึ่งร้อยดาบใส่ก้อนเหล็กเหล่านั้น ให้พุ่งตรงไปฝังเข้ากับกำแพงที่กันโคลอสเซียมจากคนดูอีกฝั่ง เป็นระยะทางกว่าห้าร้อยเมตร

“เธอสร้างความแปลกใจให้กับพวกเราอีกครั้งแล้วค่ะ ลูกตุ้มหนึ่งลูกคงจะหนักเกินไปสำหรับเธอที่เพิ่งออกแรงจัดการบอสวักระทีง เธอจึงแยกส่วนลูกตุ้มเสีย ท่านเอทิสคิดว่าแบบนี้จะผิดกฎข้อไหนหรือเปล่าคะ” มิลินอั้งอีกครั้ง สรุปว่าคนเหล่านั้นต้องการอะไรกันแน่ ทั้งที่ดูเหมือนจะมีความสามารถสูงแต่กลับไม่ยอมใช้ให้เต็มที่

“ไม่!” เอทิสตะโกนลั่น

“ใจเย็นๆ ค่ะ ฉันเข้าใจดี ดูเหมือนท่านเอทิสจะเชียร์ออกนอกหน้า

เกินไปแล้วนะคะ ยังไงเราก็เป็นพิธีกร ต้องเป็นกลางนิดนึงค่ะ” มิลินเตือนสติ เอทิสจึงหันกลับมาทบทวนสิ่งที่ได้ยินเมื่อครู แต่ตอนนี้คงแก้ตัวไม่ทันแล้วจึงปล่อยเลยตามเลย เพราะดูเหมือนเทพเจ้าจะไม่ว่าอะไรเช่นกัน

“ไม่...ไม่จริงใช่ไหม”

เอทิสพิมพ์คำเสียงเบาจนแทบไม่มีใครได้ยิน ตายังมองภาพจิตรกรรมฝาผนังเก่าแก่ที่ถูกเศษลูกตุ้มเหล็กฝังทำลายไปหลายจุด